

פרשת שמות

וַאֲלֵהָ שמות בניו כו'. דהנה כתיב
נשכח בקיצור הנה כחצנו כי
צריך הסדוק שיסוד יכול לעורר מ"ן
בקיצור הכולל הנזכר לו, כי זיווג נקרא
בלשון אכילה ג"כ, כמו שכתוב אכלה
ומחטה פ"י. וכן איתא בגמרא על אוכלת
עמו ליל שבת, כי הנה האכילה יורדת
מחיה לגרון, והחיה אינו נוטל כ"א הטעם
שטיפים ומקבל העניג יורד ממנו להגרון
וזגרון מקבל ממנו, וזה נקרא ג"כ לשון
זיווג, שיש לו העניג בהשפעה שמשפיע
גיב, והנה זגרון יש אה"ש גימ' ב"פ
מ"ב כי אין עיפה יורדת מלמעלה עד
שטיפיים עולות מלמעלה וזה כאן אח"ש
זה שם מ"ב מהחיה כידוע, וזה ואלה
כי אלה הוא השנים שעולות מלמעלה הוא
אח"ש, ואלה מוסף הוא עיפה יורדת
שם מ"ב (ש"כ גימ' מ"ב), וזה ואלה
שמות בני ישראל, השמות שלו ית' שבאים
לסם מצרימה, אח יפקב אים וצוחו, הוא
המשפיע ומקבל הנקרא צוח, כמאמר ר'
יוסי קראתי לאשתי צוחי, באו בשבילם
פ"י שיהיו יכולים לפעול בהפלתם לעורר
מ"ן ולבא לסם חוכף מלמעלה מ"ד ;
דַּאֲוִבֵן שמעון כו'. י"ל קודם כתיב
סו"י בחיבה רביעי ויסודם,
אח"כ בחיבה שלישי ואח"כ בכל חיבה

שני. וכאשר מביא אבן עזרא ז"ל, י"ל
ראובן אס הוא ממליץ על ישראל ומראה
שבתם ופיצה, כלומר ראו בן כי ישראל
הוא בן למקום ב"ה, פי"ד זה שמעון,
נשמע מליצתו והפלתו, לוי, ולו עליו מישרא'
גם מעולמות שלמעלה אפילו האבות כיון
שדורש פי"ב לעמו, וכדאי' בגדמין וישן
אליו ה' ית' בעצמו, אעפ"כ לא בא לו
גאון מזה כיון שהוא פי"ד האמת, וזה
מי אנכי כי אלך אל פרעה כו'. ויאמר
אליו ה' כי אהיה עמך וזה לך האות כי
אנכי שלחתיך, ולכאורה הים לו ית' להשיב
לו הלא אחס גדול מכל אדם, ומה אומרו
מי אנכי, ואלא מי ילך מי הוא גדול
ממנו, אך בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין
אותו, הוא רוצה להסתגב בענוה השיב
לו ית' כן, אמת מי אחס שחלק, אך
כי אהיה עמך, וזה לך האות, לכאורה
תמוה, ורש"י ז"ל פ"י וזה לך האות על
מס שאמר לקמן, ובשפיטות לא משמע
כן, וי"ל דהנה מהאמת ועבודת עוב וגם
מדרגה אמתית, אינו בא גאון לאדם
ואם בא לאדם גאון מעבודתו או ממדרגה
ש"מ, כי יש בה חסרון או בכילה או
במקצתה לפי ענין הגאון הבא לו, וזה
אומרו וזה לך האות, פ"י שאתה אומר
מי אנכי ואתה שפל בעיניך ומכיר האמת
זה הוא האות כי אנכי שלחתיך מעולם
העליון הנקרא אנכי ודיק, וזה אומרו
כאן

כאן ליסודם, הגם שיש מדרגה שמעון
 לישמע הפלחה, ולוי ולוון עליו, אפסיכ
 ויסודם לשון סודאס מודס על האמה
 שפלוחו שסוא רק לחופלה ישראל, וכיוצא
 בזה ישכר ו"ל לשון יש שכר, וכמו שאמר
 דוד המע"ס, יודע אני שאחס נותן שכר
 טוב ללדיקים אבל איני יודע אם יש לי
 חלק עמכם במא יגרום כחטא, אם אדם
 אומר כן בלמה במחשבתו יש שכר, אך
 איני יודע אם יש לי פי"ד זה, זבולון
 לשון בית זבול לך, הוא מרכב לשכינס,
 כי אני אח דכא אמרו רז"ל, ובנימין
 לשון צין ימין, כי משיג צינס לטיוח כסנים
 ממנו פלס לכצין אל סימין, וזה צין ימין
 וכמו ששמעתי על יוסע בן נון לשון צין,
 שצבין נון שפרי צינס, דן ונפחלי, אם
 דרכו לטיוח דן לפודרי כוכביט לבקש
 נקמס מרשעים, ונפס לי, פוי לאשר לי
 לישראל מבקש המחקות הדיגין ונפס
 פי"ד זה גר, יכול לסמשיך ממזל שנקרא
 גז כידוע, הוא צני חיי ומזוני כחלוים
 במזל, הגם אם אינו כדאי, כמו באמרו
 רז"ל לא צוכותא חליא כ"א צמולא, פוי
 הגם אם אין לו זכות, וזה גר ואשר הוא
 יכול לפורר ליתן לו כח לאשר אח ישראל
 בדרך האמה:

וסנסגתו, הגם שצא לו מלימוד חורס
 ויודע שאיך להכנסג זה לא כוס כ"כ
 שינוי ואנו מיירים צמי שצא לשנות
 לטיוח נכפך לאיש אחר שוכיס טוב
 גמור, ונסג בחכמהו מצין וחושב האיך
 להכנסג, ונסג המתשצס שחושב ומחנסג
 כן נקרא יס' שכל הנחלים של הרצון
 שלו נמשכים שס בכל פנין שאריך
 להכנסג בדרך טיב, ושורש הכל הוא
 הרצון, וממנו צא המחשבות שלו צפנין
 זה פי"ד חכמהו וציוחו ודעחו צא אל
 הסצונס של הסכנות שלו, וחושב ויודע
 ומחנסג צמדות טובות, וכן סולכים
 דבוריו ומעשיו, וסדצוריס ומעשים שלו
 נקראים יס סיף לשון ס.ף. שצא הרצון
 מכה אל כפועל לגמר וסוף לטיוח טוב,
 וכן המעשים וסדצוריס הכל א', וכמו
 שאמרו רז"ל עקימה שפחיו כוס מעסה,
 ובפשוט שזס כטוב דצדריו ומעשיו שלא
 יחטא ומסדצור צא מעשיו וכן עקימה
 שפחיו כ"ל כוס מעשיו, וכן נמי
 המחשבות כוא סיף, כי גס צזס טובד
 אדם כ"א שצכלל צעולס המחשצס או
 צזס ג"כ, ולמס נקרא יס משוס שסס
 כנחלים סולכים האיך להכנסג צמדוחו
 ודצוריו ומעשיו, וכן המעשים שסס צא
 ססיף של הסכנות טובות ונסג מל"ס
 גוררת מל"ס, וכן כל הקדושס הוא אין
 סיף, וסצא למסר מסיועין לו, וכל מס
 שמקדש נכנס יוחר ומקרי יוחר צא
 למסר ומסיועין לו יוחר, וכל מס שחושב
 לטיוח טוב ולכנסג צטוב צא קדושס
 וכה להרצון כ"ל יוחר, וכן צמעשיו כל
 מס שמחנסג צטוב מקדש ומליס גוררת
 מל"ס פי"כ נקרא יס, ובצביל שסי מולאוי
 כפס, וכן עוס"ז נצרא צס', נקרא
 מעשים שסוא צמכ"ז ס', ואין דצר
 שצקדושס

זכרון

שמות

זאת

מן

שנקדושה פתוח מפשרה, וסי פי יו"ד סוס יסי, וכן י"ל כל הכחלים סולכים אל כיס וסיס אינו מלא. כי אובב כסף הוא דבר הכסוף. כמו נכסוף נכספה לבית אביך, לא ישבע כסף כי שבא כוי. ואדם מקדש עצמו מעט למטה מקדשין אותו למעלה הרבה כידוע וזה וסיס אינו מלא כי אל מקום שהנחלים סולכים שם הם שבים ללכה המיד כ"ל, וסנס כחיב אשר שמהי חול גבול לים, סנס כגבול לים הוא כגבול לים ס"ל שלא חסיה סנסגות האדם במה שיש ציפול העולם וכריהי ר"ל, סן צפנין סמחשצבס, וסן צדבוריו ומפשויו, סגבול לים היא סירחס וספוס, וחול היא ספוס, וסאומר לים עד פסֶּה הבא, צפנין ספירות ס"ל קאוי על סירחס, (וזס ואשבור עליו חקו. וכן חק עולם ולא יעברנסו קאוי על סירחס שלא יעבור, וזה חק סלכות סחורס שנקרא חק). וסנס ס"ל נקרא רגל, כי הוא סוף מדרגות עליונים כ"ל, כ"ל לפי סמדרגס שלו, וסנס שמפחי צסס סרב סמגיד מרואונס ז"ל פוי על אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחס שמים, ידי נקראת סירחס, שאינס עדיין ספיקר כמו יד סמאל בארס, וימיני נקראת סאסבס, כשארס צמדרגס עובס יוחר יחסנס צאסבס, שסוא פיקר רצון אל, ומן ססחס כשאוא צמדרגס סחוחס צירחס פכ"פ וי"ל שנקרא ידים שצסס נוהן ספנוג לסבורס צ"ס ומקבל ממנו כל שפע כ"ל, ארס מקדש עצמו מעט כוי, וסנס יש לדיק שנסנס כבר מעולם סירחס לעולם סאסבס כי סי אחו, וסנס כחיב ויאמר אל חקרב סלום של נעלך מעל רגלך כו, י"ל דנסס איחס

לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקח מנעלים לרגליו כו, סרגלים נקראים סגשמיות, וכן נמי סדבורים וסמפשים שסס סוף סמדרגות כ"ל הוא לשון רגל, וכן נמי לענין סנסמס ששורש למעלה ומחפשטת למטה מהלצטת צגוף כל מה שאפשר, וכיון שסוא צסיף סחפשמות נקרא רגל. וזה יקח מנעלים, כמו צרל ונחסת מנעליך, לסגור ולסמור סרגלים שלא לחטא כ"ל, וסנס איחס אינן סלום אלא מלכות. כי סנס סירחס נקראת מלכות, כי הוא עול מלכות שמים, וכמו צשאול סמלך כחיב זה יעצור צפמיו, על ססמלך עוצר צפס שלא יפשו כל אוה נפשו כ"ל כחפלו. ונראס לו כן נמי סירחס. פ"כ נקראת סלום, כמו סאומר לים עד פס סס צבא. וסלום לשון פס סבא שסוא גבול ומנעל לרגליו כ"ל. וזה י"ל אמר לו סקצ"ס לא מעולם סירחס אינך לריך לשמור עצמך כ"כ, עוב יוחר שאחס ססיה רק עוסק צדכיקות ופשיית רצונו וסכיה סירחס עפסס אליך כי אחיה עמך, וזה אל חקרב, פוי אלי לסחקרב אל סבורס צ"ס, כי סלדיק מחקרב חמיד סלום צעולם סירחס, של נעלך מעל רגלך כי סמקום כוי ארמח קודש סוא, שסגף כבר קדוש. וכן י"ל שאחס צעולם סאסבס על סירחס, וסירחס נקראת ארמח קודש כידוע, וזה י"ל ויקס מלך ארס על מלרים. סוא גבול לים ס"ל, לא כיה עוד סירחס דוקא לגבול ושמידס כ"ל צאסבס ספיקר, וזה מלך ארס כוי שסשמירס נקרא מלך כמו יעצור צפמיו, על מלרים אשר לא ירע אח יוסף. כי סאסבס נקרא יוסף כ"ל כמס עפמים נ"ל, וזה וצית יוסף לסבס כי מאסבס צא סחלסצית וסאסבס מוסיק אסבס

פִּרְשַׁת וַאֲרָא

וַאֲרָא כּוּי. פּוּי רַשׁׁי וַאֲרָא אַל הַאֲבוֹת.
 דַּהֲנֵה אֲנוּ מַחֲפָלָיִם אֲלֵקֵי אַחֲרָהֶם
 אֲלֵקֵי וְאֲחַק כּוּי וְאֲחַ״כּ הַאֵל הַגְּדוֹל כּוּי.
 יִל דַּהֲנֵה אֵיחָא אִין אֲבוֹת אַלֵּא שְׁלֵשָׁה.
 יִל דַּהֲנֵה יֵשׁ אַרְבַּעַת יִסּוּדוֹת וְהוּא לְשׁוֹן
 חַיּוֹת שֶׁל כָּל הַעוֹלָמִים, כִּמוּ שְׂאֵיחָא
 הַעוֹלָם עוֹמֵד עַל עַמּוּד אֵי וְאֵדִיק שְׁמוּ
 דְכַחֲבִיב וְאֵדִיק יִסּוּד עוֹלָם וְהַלְדִיק נִקְרָא
 חַי, כִּמוּ וּבְנִיטוֹ בִּן יִסּוּדֵי בִן אֵיִשׁ חַי,
 וּבִן גַּם בְּמוֹחֵם נִקְרָאוּ חַיִּים. וְהַנֵּה כַחֲבִיב
 וְאֲחַהּ מַחַי אַח כוֹלֵם, פּוּי חַמִּיד, וּבִן
 כַּחֲבִיב מַחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם חַמִּיד מַעֲשֵׂה
 בְּרֵאשִׁית, וְהַהּ שְׂאוֹמֵר בְּכָל יוֹם חַמִּיד,
 הַלְשׁוֹן כַּשִּׁיל, יִל בְּכָל יוֹם סִיחַי סְבוּר
 פַּעַם אַחַח בְּכָל יוֹם, וּבִן חַמִּיד לְבַד,
 סִיחַי סְבוּר אִו פַּעַם אַחַח בְּשַׁבּוּעַ, אִו
 פַּעַם אַחַח בְּכָל יוֹם, וְהַהּ פְּרוּשׁוֹ חַמִּיד
 מַמַּשׁ בְּלֵי הַפֶּסֶק, וְהַנֵּה אֵיחָא שְׁהַעוֹלָם
 נִבְרָא בַּחֲכֵמָה בִּינֵה וְדַעַת, וּכְמוּ שְׁכַחֲבוּ
 הִי בַּחֲכֵמָה יִסּוּד אַרְצָה כּוּנֵם שְׁמִים בַּחֲבוּנֵה,
 וּבְדַעַתוֹ הַכּוּמוֹת בְּכַקְעוֹ, וְדַלִּי גַם מַחַי
 עַל יִרְסָה. וְהַנֵּה אֲרִיךְ חַיּוֹת רוּחַנִיּוֹת
 לַעוֹלָמוֹת הַרוּחַנִים 'וּלְנִשְׁמוֹת וּלְגוֹפִים'.
 וּבְגוֹפִים הֵם הַיִּסּוּדוֹת, וְהַנֵּה כָּל הוּא
 בְּשֵׁם הוּי בִּ״ה, וְהֵם אַרְבַּעַת אֲוִחִיּוֹת,
 וְאַרְבַּעַת יִסּוּדוֹת, וְהַלֵּא שְׁלֵשָׁה הֵם חֲבִיבֵי,
 אֲךָ דַּעַת כּוֹלֵל שְׁנֵי בַּחֲיּוֹת, וּבִן הַפּוּי
 דַּעַת הוּא הַחֲחֲבֵרוֹת, וּכְמוּ וְהַאֲדָם יִדַּע,
 וּבִן דַּעַת כּוֹלֵל אֲהַבֵּה וִירָאֵה, כִּמוּ שְׁכַחֲבוּ
 לִקְמֵן אִי״ה, וְהַנֵּה הַשׁוֹרֵשׁ הוּא הַשְּׁלֵשָׁה
 יִסּוּדוֹת, וְהַעֲפֵר הוּא הַמִּקְבֵּל וְהַשׁוֹרֵשׁ
 לַשְּׁלֵמַעַת, כִּמוּ שְׂאֵיחָא כָּל הוּא מִן
 הַעֲפֵר אֲפִילוֹ גִלְגַּל חַמַּה, וְהַנֵּה הַאֲרִיךְ
 מַרוּמֵם בִּ״ה בְּפִרְעַת אַרְצָה יִשְׂרָאֵל, וְהַאֲבוֹת
 שְׂרַעַם בְּשֵׁם יִסּוּי דַּעַם הוּי בִּ״ה, וּמוּט

אֲהַבֵּה חַמִּיד, וְרָזוּנוּ לְהוֹסִיף חַמִּיד הַעֲנוּג
 לוֹ יִחַי, וּכְמוּ אֲוֹהֵב כַּסָּף לֹא יִשְׁבַּע כּוּי,
 גַּם פּוּיִד הַאֲהַבֵּה אֲוֹהֵב מַמִּילֵא אַח
 אֲוֹהֲבוֹ יִחַי הֵם יִשְׂרָאֵל, וּמַחֲלוֹם שְׁיוֹסִיף
 לְהֵם כָּל עוֹבַת חַמִּיד. מַשְׂאִ״כּ לְכַרַּע רִ״ל
 אֵינֵה נִקְרָאֵת יוֹסָף, כִּי נִקְרָא רִ״ל הַסַּחֲר
 פְּנִים, מַמִּילֵא בַּהּ רִ״ל כָּל רַע, מַשְׂאִ״כּ
 הַעוֹבַת נִקְרָא הוֹסַפֵּה שְׁמוֹסִיף אֲהַבֵּה
 בְּעַלְמוֹת כְּבִיכּוֹל, וְהַהּ יוֹסָף פּוּי הִי חַמִּיד
 וְהִירָאֵת נִקְרָאֵת אַח יוֹסָף שְׂהִיָּה עַם
 הַאֲהַבֵּה, שְׁמִי שִׁישׁ לוֹ אֲהַבֵּה גְדוֹלֵה לוֹ
 יִחַי יֵשׁ לוֹ נְמִי הִירָאֵה מַמִּילֵא, ע״כּ
 נִקְרָאֵת אַח יוֹסָף כְּנִ״ל, וְהַהּ אֲשֶׁר לֹא
 יִדַּע אַח יוֹסָף, כִּ״א הַאֲהַבֵּה הַעִיָּקָה, וְהַהּ
 מֶלֶךְ חַרְשָׁה, כִּי הַאֲהַבֵּה מַחֲחֵדֶשֶׁת חַמִּיד
 כְּנִ״ל, וְהַנֵּה מַלְךְ הִירָאֵה לְבַד אֵינֵה עוֹבֵר
 שׁוֹם עֲבִירָה קֵלֶה כִּי מַחִירָא, אֲךָ אֵיחָא
 כָּל מַעֲשִׂיךְ יִסּוּי לְשׁ״שׁ, וְהִירָאֵה בְּקִדּוּשׁוֹן
 עַל אֲשֶׁר לִקְחָה נִכְדוֹ עַל בְּרִיכוֹ אִ״ל חַחֲנוּ
 הִיֵּה מִקּוֹדֶשֶׁת אֵיחָא שֵׁם הוּא טַבֵּר
 כַּאֲדִירךְ דַּעֲמוֹאֵל כָּל מַעֲשִׂיךְ יִסּוּי לְשׁ״שׁ
 ע״שׁ, וּבִן פְּשִׁיט גְדוֹלֵה עֲבִירָה לְשַׁמַּה,
 בְּשַׁבִּיל אֲהַבֵּהוּ שְׁמַשְׁגִּי שְׁמוֹת הַמַּעֲשִׂיךְ קְרוּשׁ
 שְׁמוּ יִחַי אֵינֵה חוֹשֵׁשׁ אֲפִי אַח נִרְאֵה
 חַשַּׁשׁ עֲבִירָה, וְהוּא נִקְרָא אֵיִשׁ הַאֲלֵקִים,
 פִּירוּשׁוֹ עַל הִירָאֵה, כִּי הִירָאֵה מַעֲפֵלָה
 לְאֲהַבֵּה, וְנְמִי שִׁישׁ לוֹ אֲהַבֵּה יֵשׁ לוֹ יִרָאֵה
 מַמִּילֵא נְמִי כְּנִ״ל :

בַּם רִיבֵית מֶלֶךְ מַלְכִים וִיחַחֲנוּ כּוּי, יִל
 לְפִי פְּשִׁיטוֹ דַּהֲנֵה הִיֵּה נִרְאֵה
 לְהֵם הַרְגִילוֹת שְׁכֵן רָאוּי לְהֵם לַעֲבֹד, אֲךָ
 אַח״כּ שְׁמַח מֶלֶךְ מַלְכִים וְכַחֲחֵלֶק מַעֲט
 הַמֶּמֶךְ מַבְדִּיל, אִזּוּ הַבִּינוּ וְהִיֵּה לְעַר גְּדוֹל
 לְהֵם עַל עֲבוֹדָה, כִּי אִזּוּ נַפְחָחוּ עֵינֵיהֶם
 וְהִעֲבַר חַרַס לְהֵם, שְׁבַנִי אַל חַי יִסּוּי
 מַשׁוּפָּצִים אִזּוּ וִיזַעְקוּ :

זכרון

וארא

זאת

מה

זא החיות לכל כי גם הטל של אחי
 זבי יויה מסג' אוחיות זשורש אדם
 גימי ט"ל ד"ל וזזה ו"ל וארא אל כו'.
 דנסה מי שזוכה לשורש החסד ואכזה
 סבורא ז"ה פוחה לו סבורא ז"ה חכמה
 משיג רוממות אל יח'. ושלחמחו און
 שיפור והחכמה שנהן בכל זרואיו נמי
 און שיפור וס' ומחזי"ם מלפניו ונעשה
 כאון זדעחו, וזה זא זמ' טעמים, א'
 כי אכזה גימט' אחד. וזפשיטוח מי
 שסוא אוכז לאדם סוא עמו זבז אחד
 כאיש אחד, פ"כ משיג מחכמה יח'
 ומשיג שאין לה שיפור, שאי אפשר
 לזכרה להשיגה כי אין לה סוף, ועוד
 טעם מפני שאכזה גורם מעט גדלות
 ומולפא כמו זאדם שדש זי'. ופ"כ גם
 נקראח גדולה וזפשיטיח סוא כן כי
 יראה גורם למלום, כמו שכתוב ראוני
 נערים ונחזאו, משא"כ אכזה, וזדאי
 זשמה שיש זאדם הסדזקות לו יח' און
 פחד, כי הגדולה סוא לחי הפולמי רק
 אח"כ כשמהמעט הסזפרס הגדולה כי
 סולך סוא האדם יסירידס מעט סוא
 לורך עליו יוהר, וגם כחיז והחיות רזוא
 ושזב שלא זכא גאזס לאדם מזה סמדה
 של גדולה פו"ד ששגה כחכמה נעשה
 האדם זעלמו כאון לפניו יח'. וזה ו"ל
 והחכמה מאין חמלא זשזיל און שיהי
 אדם זעלמו כאון זשזיל זה לריך חכמה.
 וסנה משיג אה סבורא ז"ה כ"ד חכמה.
 וזה סיה דרגא דא"א פ"ה, וי"ל שפ"כ
 נקרא אכזהס, וכן קודם אכזהס לשון
 אז על שורש כחכמה שנקרא אז, על
 שסוא שורש לכל, כמו שכתוב כולם
 זחכמה פשיח כידוע, ומי שסוא עזב
 אה סבורא ז"ה זמדה יראה ופחד לריך
 שלא חסיה לו פזכות ועללות, וגם זשזיל

לסיוח לו גם אכזהס נוחן לו סבורא
 ז"ה זינה ומזין חסד אל ופיזחו פליחו,
 ומכזינה משיג חסדו יח', ומשיג זשזמקום
 גדולחו יש פנוחנחו נוחן לו אכזהס
 וחשקות אליו יח' לסודוח לו, כי לולא
 זה סיה מונע מפחדו יח' ומסדר גאונו
 לשזחו יח', כי מה סוא האדם לפניו
 יח' לדבר אליו ולזכור שמו, נמלא יש לו
 ג"כ אכזהס ויראה, וכן לסקודס אכזהס
 ויראה כו' וזה משיג אה סבורא ז"ה
 פו"ד זינה שזזין חסדו ופיזבו, פו'
 ששי"ת מחגלה אליהס פו"ד מדה חכמה
 לזה וזינה לזה, ויש עוד מדרגה שלישיה
 מי שכוונחו לו יחזרך לנחה רוח שיפאחר
 סבורא ז"ה זו וכל מעשיו סוא לשם
 שמים, ופעמים עזב זאכזהס ופעמים
 זיראה, כדי לסיוח לו לנחה רוח ומפאחר
 ליוזרו, וזה משיג דעה כחזכרות חכמה
 וזינה, כשסוא עזב זאכזהס לריך להשיג
 חכמה כנ"ל, וכשסוא זשפחד זינה כנ"ל
 כי זה משיג שורש הכל כיון שכוונחו לו
 להפאחר סוא כמהזבז זגיפא דמלכה
 מחגלה אליו יח' זדעחו, וזה ו"ל אלקי
 אכזהס אלקי יחק ואלקי יפקז, שסזורי'
 סוא אלקיכהס, לזה פו"ד חכמה כו'
 כנ"ל, ואין זכר לי כראוי כפי שאמרחי,
 ואח"כ אומר האל הגדול סגזור וסנורא
 על מדה אכזהס ויראה וחפארת, שגם
 זה זא ממנו יח' והאזיה סיו מלוחס
 ששרשים, וזה ו"ל וארא אל אכזהס
 יחק כו' פירש רש"י סאון נגלה ז"ח
 אל האזוח ששיגו כס סחז"ד כו' שסס
 אזוח לכל זשזס זרא יחזרך סכל ומחוי'
 סכל, ואומר הפסוק זאל שדי פו' נגלה
 אלקוחו אליהס זאזוח כפי מה שסיה
 די לסס וזה אל שדי שיהיו יכולים לסזול
 ושמי ס' לא נודעחי לסס, כ"א נראה
 לסס

לסם ולא נודע הוא יותר שזה נשלים
 בא"י, ועדיין לא נגמר הכתיבה וכנ"ל,
 ומה שכתוב אני ה' אשר הולאחיד מאור
 כשדים כו', כתיב לתת את ארץ כנען,
 כו' לכן אמור כנ"ל אני ה' וכתיב
 וסבאחי אחכם אל הארץ, וגם אח"כ לא
 יפסק הגם שאנו בגלות כמו מי שיש לו
 אשה הגם שהוא בדרך זוגא פילאסה
 משתכח פמים הגם שהוא בלא אשח
 משא"כ למי שלא נסב :

הזו. שחסי קנאת סברית זו שנקרא
 אות הזו, ויותר נשכח :

פרשת בא

י"ל בא אל פרעס (לשון הסגלות)
 דהנה כתיב וסוא מחולל מפשעינו
 מדוכא צפונותינו, י"ל דהנה כתיב את
 דכא ופסל רוח, וגם איתא מי שדפחו
 שפסל עליו, כאלו הקריב כל הקרבנות
 כולם, הנה איתא עוד המעביר על
 מדותיו מפצירין ממנו כל פשעיו, וזה
 פירשו דום לה' והחולל לו, אם חדום
 לכבוד ה', והחולל לו, חסי כאלו
 כולדה באוחו זמן, כמו קטן שגולד בלא
 חפא, כמו שפירשו רז"ל על בן שנה
 שאול במלכו כבן שנה שלא טעם טעם
 חפא, וסנה עוד משלס בשפלות עצמו,
 א' שהוא מעביר על מדותיו כנ"ל, ועוד
 שפיר' שהוא שפל צפוניו ומחזיק עצמו
 גרוע מרשעים, וס' יחברך אתו כי הוא
 את דכא, מושך לפי דפתו הקדושה גם
 דרך הרשעים ממילא חוזרים בחשובה
 כי רצון יראיו ימשה וזה י"ל וסוא מחולל
 מפשעינו בשביל פשעינו מוכרח להיות
 שפל בדפחו ומעביר על מדותיו הגם
 שאין מזדמן לו כן מחשבה טיבה הקצ"ה
 מזרפה למעשה, וזה מחולל לשון והחולל
 לו כנ"ל, כמו שרס תחוללכם וס לר"ך
 בשביל פשעינו לסמשיך קדושה לעורר
 בחשובה, מדוכא צפונותינו עונות סס
 קמים מפשעים, אין לר"ך שפל בדפחו
 כל כך, ודי אם מדוכא, פ"י דכא בדפחו
 בשביל עונותינו לסחזיר בחשובה, ואינו
 זוכר עוד, וסנפ י"ל בא אל פרעס,
 אמר לסלדיק בא אל סחנמס ובינס
 לסיות מגילס לפניך דרך ה' לסם
 כלדיק יג

ישם ושמי פדות בין עמי כו' דהנה
 איתא בצריחה פולס באו כל אותיות
 הסורה לסחחיל הסורה צסס, באה ספ"א
 לא רצה יחברך לסחחיל ממנה. הגם
 שנקראה פדות משום שספדיון הוא ואחן
 ארס החחיד ולאומוס חחה נפסך, וכן
 גחתי כפרך מלרים כו', ורצונו יחי לסמיב,
 כ"א מוטב ליתן עובר כוכבים חחה
 ישראל שלא חסיה לישראל שום יסורין,
 אך מוצ הוא אם מוצ לישראל ואין [אולי י"ל
 זא"ל] לפדיון חחתי, וזה י"ל ושמי פדות,
 פ"י עובר כוכבים חלף ישראל, בזה
 נודע סספרס בין עמי וצין עמך. וסיפא
 דקרא י"ל דהנה כתיב ויכס דוד מהנסף
 עד ספרצ למחרס, י"ל דהנה יש מחר
 שהוא לאחר זמן, וסנה נשצפ סקצ"ה
 בכסאו למחות זרעו של עמלק מפני
 קנאת סברית וזה יסיה פכ"ס, וזה י"ל
 דוד סיה כיון בסכאחס לקרב מחייתס,
 כמו שפעל אלישע סכצ"א בחץ חשוטס
 בארס, וזה ויכס כו' למחרס, לעשות
 פעולה לקרב מחרתס מס שחלוי עליוס
 לסיות מחר לאחר זמן (לסקדים), וזה
 למחר יסיה סאוח הזו. קאי על סספרס
 ציני וצין עמך, סס סאומוח במחיית
 זרעו של עמלק וכן י"ל יסיה סאוח

הלדיק רוח חכמה לידע האריך להחנכנו
 זכחיז בטעם למס הולרך לומר כן, כי
 אני הכבדתי את לבו כוי להשיג במהרה
 על נכון חיכף האריך להחנכנו, למען
 שיהי אוחותי אלס בקרבו פ"י במה
 שמקרב עלמו הלדיק אל הש"ה וסעולם
 מחקרבים אל הלדיק, הגם שכבד הדבר
 שסכביר את לבס, וסוף מחקרז אל
 הש"ה, וסס מחקרבים אליו, וכול לעשות
 אוחות ומופתים, וכן י"ל ה' אמר
 להלדיק בך אל פרעה, הסגלות שיתגלה
 לסעולם בנסים ונפלאות ושפע שממשיך
 ממנו יחברך לסעולם, ואמר טעם כי
 אני הכבדתי כוי ואפילו כן מחקרז אל
 ה' ועבדיו שנעשים עבדים נבי על ידו.
 וס עבדיו מחקרבים הגם שהכבדתי
 כוי, וכול הקב"ה לעשות על ידו אוחות
 בזכות קרבו כניל וקרבים על ידו:

דלמען הספר פרשנו כי סנס שמעתי
 מהרב סמגיד מזלמעשוב שיחיס
 שבאותיות של רפואה יש סחיות של
 רפואה כי כל סחורס הוא שמוחיו יח'.
 וסחורס הוא אוחיות, וכן כיוולא בזה,
 וס למען סספר כוי וידעתס עי"ד זס
 אחס נמי כי אני ה' כי יחמשכו עי"ד
 כסיפיר בבאותיות שורש של גאולה
 וסלגס ורכוש וגסס ונפלאות. וס וידעתס
 כי אני ה' :

ויסעו בני ישראל מרעמסס סכותס
 כוי, י"ל דסנס כחיז ויבן ערי
 מסכנוה לפרעה את פיחוס ואת רעמסס
 י"ל דסנס יש לדיק שטובד את הש"י
 בדרגה דיראה. ויש שיוולא ממדרגס זאת
 וכל לאכבדתי יח'. וסנס באהבס כחיז
 ואכבדתי את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל
 נפשך ובכל מאורך, ושמעתי ספוי אפילו
 כוי"ל נפשך ממס, וס כל מעשיך יכיו

לש"ס, וס בכל דרכיך דעסו אפוי לדבר
 עבירס, פ"י סנס יס ארס בשביל ירחס
 חטאו חמיד אין לו טוס אהבס, כי
 חמיד דואג ומתפחד אולי חולא בזה,
 וסנס זס לריך לפעמים משא"כ כשאפשר
 לעבוד באהבס יוחר טוב סרבס, כי זס
 עיקר רעונו וזס ליה פולחנא קמי קיב"ה
 אלס רחימא וכן איחא כל מס שברא
 במולמו לא ברא אלס לקילוסו וזס א"ל
 בלא אהבס, ואס מזכיר אוחו סילסייר
 באהבדו טוס עבירס קמנס או גדולס
 להסחידו ולבטלו מאהבס יחשוב כן סלס
 אויב בכל נפשך אפילו נופל סאהבס
 את נפשו ולא יבטל בשביל זס ובאמת
 אפילו עבירס לשמס גדולס. אכן טוב
 מזה ומזה מי שמשיג חכמה מאהבס
 בך אל סחכמה כניל בפרשת וארא,
 ובאותס פרשת זס טובד מאהבס וידע
 אריך להחנכנו, וקרוב ליה ראייתי כחוב
 בשס סרב סמגיד מראוונא ז"ל, סנס
 כעונו עבדים אל יד אדויהס כעונו
 שפחס אל יד גברתס כוי דסנס יש
 טובד מאהבס ויש מירחס וסנס סכביאים
 יש סיו מסחכליס כלפי מעלכ באזס
 ענין לעבדו יחברך אס בך לסס ירחסו
 עבדו אז בירחס ופחד ואס אהבדו
 באהבס אך לא סירחס חטא כ"ל ספחד
 וזס כמו למשל סעבד סחדס שאינו יודע
 עור עבדות ורלון רבו ורואס בידו רבו
 במס שהוא עוסק ועושס ודאי זס חפלו,
 גס סעבד שרואס לעשות רלון רבו לבד
 ואין כוונתו לפרס נמי עושס כן עד
 שידע ממילא מס לעשות וסאריך להחנכנו
 לרלון רבו, וזס סנס כעונו עבדים אל
 יד כוי וכן שפחס אל יד גברתס כוי
 וסמשל הוא על סאהבס וירחס סנקראיס
 ידים שבהס כושאים ונוחיס חעובג
 לסבורא

י"ל גם כ"ן ויטעו בני ישראל מרעמסס,
 היא האכזב, סוכותה ל"ן סוכי צ"פ
 היא החבמה כ"ל כמה וכמה טעמים
 שפ"ד האכזב פוחח כזורה צ"ה לאדם
 שפרי חכמה. ולכחיל אוסבי יש היא
 החכמה יש מאין כמו והחכמה מאין
 חמלא וכ"ל:

וזה, י"ל כשם מאות חלף ר"ל פ"י הד"ק
 כ"ל הוא שקול כשם מאות כו'.
 הם הגברים לבד מטף, כמו שאיחא
 במשה רבינו פ"ה ששקול ככל ישראל,
 ודאי גם ככסף:

ש"ש ושמרה אח החקט הוא למודע
 מימים ימימה, י"ל סנה איחא
 הרוח ירק זכרם ואמר כשאניע לה
 אלקטנו מוחר, כשאחזור אלקטנו, אם
 הוסף מאחים אסור, י"ל דהנה איחא
 לעיל שפיקר ר"נו יחברך מאחנו אכזבו
 בלבו, ולקלם לפניו יח' וזה הוא באכזבו
 ודאי, אך גם יראה ר"ך לאדם לפטמי'
 כשאניו במדרגה בפניוה כ"ל נ"ל בשם
 כרב המגיד מראוניה ז"ל, פנ רף ידי
 יסדה ארץ וימינו עפחה שמים, והנה
 מכאכזב הוא החלכות לו יח' ופשוט
 האכזב הוא דביקה זו יחברך כמו מי
 שאכזב דבר הוא חושב אותו דבר והוא
 חקיפ בלבו, מכ"ש צרוחיות הוא בלבו
 מקושר באוהו רוחניות, וכן אכזב גימטי'
 אחד, וזה י"ל הרוח ירק זכרם, כי
 כרם נקרא הדבקות זו יח'. כמו שכתוב
 שמוני גומרה כו' ברמי שלי לא נטרתי,
 וכן פשוט כי זכרם יש ויין המשומר בטכזו
 הוא מעוכ"צ מפין זיו השכינה, וידוע שבת
 הוא א' מס' מעוס"צ וכן עוד דהנה
 נקרא יין המשומר בטכזו, למשל יין
 מביא שמחה לאדם אם שוחה במדה
 הראוי ויין עוב צומר בלב האדם, כן
 המשל

לכזורה צ"ה ולוקמים ממנו כל השפע,
 פד שיחננו פ"י יזכנו לחכמה שנדע
 הא"ך לעבוד, נמלא מסיראח חמא זוכה
 לאכזב, שלא לחוש כ"א לעשות ר"נו
 יח' ור"נו הוא אכזב לו יחברך כ"ל.
 וזה אפילו נטל אח נפשך שאין כוונתו
 לגמול, או להנצל מביכס כ"א לר"נו
 יח', וזה י"ל דהנה הראשון הוא היראה
 זה השער כו' וכן פרשנו בזה יבא
 אהרן פ"ד היראה יבא מדרגת האכזב
 נקרא אהרן כהן שושביא דמטרוניהא,
 כי באכזב מחקשרים העולמות וכ"י
 צב' יח' ומזה אל כקודם היא חכמה
 כ"ל, וזה י"ל ויבן פרי מסכנות הוא
 אולנה לפרטע הוא החכמה שנקרא
 פרטע כ"ל על שמגלה לאדם דרך ולבו
 זה, שיש לו שכל הא"ך להנכה בצבדוהו
 יח' וזה נמו ממסכנות, שפ"ד קדושהו
 יח' לאדם נפשה פני ושפל צדפהו
 שמשג' שהוא אין נגדו ואינו יולא ידי
 מוצחו כלל, וכן לשון אי"רו, כדאיחא
 במסכה שבת פרצה צבן קב חומטין,
 אמר לא, אמר מוטב שלא העלה שאין
 מחקיימה החורה ומ"ית בלא יראה
 לפתוח ואכזב יוחר טוב, וגם איחא
 בלא דחילו ורחימו לא פרחה לעילא,
 פ"כ נקרא היראה ואכזב מסכנות
 לפרטע כו' אח פתוח, י"ל קאי איראה
 פ"י של החם החמימות כמו ויעקב איש
 חם, כי היראה הוא החלס כמו פ"י
 האדם הוא החלס לבין שכלו וחפלו
 ועניו, ורעמסס י"ל הוא האכזב לשון
 מהרוסם כמו שאמר רז"ל שפ"ד האכזב
 כגדולה אינו חושש פניו כגיף וכמפט
 מבטל פלמו ממליאות, ופוזד ברה גדול,
 כגם שפזר אל שאינו מזיק לו כ"א לפי
 חפלו והאוחו לו יחברך מהרוסם וזה

זכרון

בא

זאת

מש

המשל על הדבוקות והחלשנות להצורה
 ז"ה, וזה בא מאהבה בא החלשנות
 והצמדה בלב האדם לו יחי. ע"כ הוא
 נקרא כרם, וירק י"ל נקרא היראה חמא
 שממנה בא עלצותו, אם הוא צמחידות
 בלא אהבה, ומעצבות בא לידי קרי, אך
 היראה בעלמא אינה עלצות ע"כ רק
 אוחיות של קרי הוא ירק, וכן היראה
 הוא שלא יחמא וקרוב הוא לפרס לשיי
 עולמות, ע"כ גימטי ש"י, י"ל וזה היראה
 ירק בכרם, כשהוא בדבוקות בא לו יראה
 שמזכיר אותו החפאים ושפלותו, וזה גירס
 לו בלבול מדבקות, כי מזכיר אותו שאינו
 ראוי לשבח יחי. וכן בחורם כמו שכחוב
 ולרשע אמר אלוקים כו', וכן איתא בהאר"י
 ז"ל שבמוד שלא שב נוחן חלילה כה במ"ט
 לספי"א ר"ל, ובחמא בעצובת חמא די
 לז"א ואחי"כ כשהחיה אפשר לו יחקן יוחר
 בודיו וחרטה בפירוש ובסיגוף אם תחי'
 אפשר לו, וכן פרשנו ומודם ועוזב ירוחם
 לשון דרחים רבנן, פ"י אפשר שיבא
 לאהבתו יחי אם מודם ועוזב, כי מקובל
 עבדות שלו וזהו רלוי, אך אח"כ יעשה
 מה שלבו חפץ בחשובה, וכן שמעתי
 מספר בשם הרצ"י ישראל צע"ש ז"ל,
 וזה היראה כו' ואמר כשאגיע לב פ"י
 אח"כ שלא יחיה בדבקות יזכור אותה
 יראה שלו שמזכירו מוחר, פ"י אינו מזיק
 לו היראה לבעל מדבקותו, כשאחזור
 אלקמנו, פ"י רוצה חירף לשוב בחשובה
 ולחזור מהמאיו וללקוט את היראה כנ"ל,
 אם הוסיף מאחים אסור, פ"י אם שיה
 כ"כ ועשה פעולה בה ובוסיף מאחים,
 פ"י שנחדבק בהצורה ז"ה באוהה היראה
 וזה נקרא הוסיף מאחים, כי עושה יחוד
 מהחא למילא בעשר ספירות שכלולים
 יחד, אי מאי הוה מאה, ומילא לחמא

מאס הוה מאחים, כי ממשיך שפע מ"כ
 ומ"ד בה אסור בה, פ"י קשור בה קשה
 לו הדבקות כי בלבלה אוהה המחשבה
 הנ"ל משא"כ אם לא שיה בה כ"ל במהרה
 מודם ועוזב ירוחם יכול להיות לו הדבקות
 כנ"ל, וזה י"ל ושמרה את החוקה הזאת
 למופדה כו'. דהנה היראה נקרא חוקה
 וכן כחיצ זאת חקת ההורם לשון חק
 וגבול שלא יעבור משא"כ באהבתו יחברך
 פעמים אינו חושש כ"כ בחשש חמא כנ"ל
 שלא להבלבלו מאהבתו ודבקותו יחברך,
 וגם הוא החפשי ומסירה כל אשר לו
 לו יחי. ומחנהג יוחר מכחו לו יחי בלי
 חק והיראה נקראה זאת, שהוא (נקראה)
 נראה שאינו מוצר משא"כ אהבה הוא
 בלב ואינו ניכר במעשיו אם מדקדק הוא
 במלות כי עיקר הוא בלב אהבתו, והנה
 על היראה אינה הסיקר נקראה נוקבא
 וזאת נקראה וזה י"ל זאת חקת הסודם
 כנ"ל, וזה י"ל ושמרה את החוקה הזאת
 למ עדה, פ"י לזמנה המיוחדת בעה שאין
 סודם בדבקות והחלשנות והשגתו יחי
 שאין שיפור לחמחמו, וזה למופדה מימים
 ימימה, כי אהבתו נקראה יום כנ"ל.
 נשכח העוד :

גליון (רז"ה) י"ל מימים הוא כשנכתב
 ממנו יזכר ביראה פ"ד זה
 יבא לאהבה גדולה יוחר, וזה ימימה כי
 חיבה שזריכה למ"ד בתחילתה כמיל סי'
 בסופה, ולזכרון בין פיניך, פירושו על
 החפילין של ראש, שהוא מוחין של אהבה
 כמו שפרשנו, ונ"ל שכחתי כבר במקום
 אחר, והאהבה מביא זכירה את הצורה
 ז"ה, וזה למען הסיח חורח סי' צפ"ך כי
 פ"י זכירה הסיח כל דבורך חורח סי'.
 כמו ששמעתי ממורי שיחסי, ודברה בה
 שיחסי השיחות חולין הכל דברי חורח,
 וזה

פִּישַׁת בַּשְׁלַח

וזו עי"ד אהבה הצורה ז"ה, וזה כי ציד
 חזקה סוליאך כ"ו. וזה מעורר האהבה.
 וצביל שסעודי כוכבים גם סעודים אין
 להם כ"א יראה ולא אהבה וסימן גר
 דק פ"ב וראו כל עמי כ"ו ויראו ממך
 אלו הפילין שצראם פ"ב הים כחוב על
 סגליון כ"י סקדוש :

ויאפו את הצלף אשר הוליתו כ"ו. הכס
 איחא צלקת של נכרים אדם
 ממלא כרסו מהם צפסה ובלבד שיאכל
 כזית מלש באחרונה, דכנס כחוב ערף
 נתן ליראיו יזכר לעולם צריחו, כי הכס
 כחוב וצגויס לא יחמשב, ידוע הפירוש
 רש"י ז"ל, כשישראל שמחים וחס בשלוה,
 הם לבדם יש להם שלוש אוכלים ישראל
 עמם, וצגויס לא יחמשב להם להחזיר
 אח"כ, וזה עירף נתן ליראיו, שסוא יח'י
 עורף מן סעודי כוכבים ליראיו, ונתן
 לשון מחנס בלא כיוון אח"כ, וכן י"ל
 משניא לגויס גם צמנין זה, וזה י"ל צלקת
 של נכרים, הוא השפע של סעודס נקרא
 לחם ושורש שפע נקרא צלק, אדם ממלא
 כריסו מהם, אדם נקראים ישראל לוקחין
 מהם כל לורכס בחסד ורחמים, וזה
 צפסה ברחמים, כפ"י רש"י על ופסח
 וחמל, ובלבד שיאכל כזית מלש באחרונה,
 פ"י הגם שסוא עתה אין כוונתו לשמים,
 בלבד שאח"כ תמשך מזה כזית, פ"י לצביח
 צבי יח'י לבד כמו שאיחא שאמרס יונס
 לפני הקצ"ס וכי רצין שיחס מזונותי
 מרורין כזית ומסורין צידך כ"ו, וזה י"ל
 כזית מלש בלא חמץ חטא באחרונה, כי
 לעובס דן את האדם על שס סיפו כידוע
 כ"א לרעס אם יחטא אח"כ איחא שאומר
 הקצ"ס באשר הוא שס, היותר נשכח :

הנה י"ל הצדיק נקרא פרעס על שסוא
 מגלס כבוד שמים בחפלתו שפועל
 נסים נגלים לשון פרעס הוא כ"ו, וכנס
 הצדיק מחזיר למועב את העולם ומקררס
 לו יח'י, וזה י"ל ויסי בשלח פרעס א"י
 העס ולא נהגס צמדה סדין, וזה ולא
 נחס אלקיס כמו באלקיס, רק סאיך
 מנסיגס דרך ארץ פלישחים, לשון מצוי
 מפולש להם דרך הארציות לסיח להם
 כל עוב, כי קרוב סוא דרך זה לסיוחס
 עוב לכ"י יח'י, כי אמר אלקיס שן ינחס
 העס, פ"י (אם) שמא ינחס העס צמדה
 סדין צראחס מלחמס סוא הנסיון מלחמס
 ה"לס"ר, ושבו מלרימס, ומס פישס צמדה
 סדין משס ממשיך סרנסס ועושר להעולם.
 כי שלחן צלפין ומלפון, זכב יחחס, וזה
 ויסב אלקיס את העס לשון ססס כראיחא
 בצעל ספוריס, דרך המדבר יש סף
 פרשנו בספר הראשון נ"ל איחא קאי
 על סמול שחלויס צס בני חיי ומזוני,
 דלא צוכחא כי הגס שאינו כדאי לגס
 יכוליס להמשיך לו מכמול דברים כללו
 צעניניס מסיגליס בצכות דקקס, וכן נמי
 רק בחפלה, ויס סף נקרא דיבור שכל
 רלונו צא לדיבר פס ומעשיו וכלל אחד
 כי גס דיבור נקרא מעסה, כמו שאמר
 רז"ל עקימח שפתיו הוס מעסה, וכן
 שמעתי מהרב המגיד מראוניה ר"ב ז"ל
 כי צמלך דיבור שלו הוס מעסה כי
 סוא אינו עושס צידס רק מלזס ונעסס
 כן, וחסס כ"י מיצאות ספס וכל דבר
 שצקדושס אינו פחות מעשרס, כ"י פ"י
 יוד גימ' יס, סוף, לשון סוף כי דיבור
 סוא סוף המדרגות שכל הנחלים סולכיס

אל הים כל המדות הטוב והתפשטות
 הרגון הטוב להטיב ויש עוד ים החכמה
 ים של שלמה הוא הנוטה במחשבה, כי
 זה שפלט ברגליו להסתכג מבין בחכמתו
 ומחשב בן והמחשבה ג"כ הוא בלתי יחיד
 רוחניות מאוד בן ראייתו מהרב סני"ל על
 פוס ממלל ברבין אחריות גדולות כי
 רוחניות גדול יותר הרבה מאוד מאין
 רוחניות כ"כ ע"כ נקרא ים של שלמה
 כי במחשבה הוא אחרות גמור ושלוש
 ככל משא"כ בדיבור נקראים האחריות
 בפירוש וע"כ הים שלשים אמה על שחב"ד
 הוא אחרות וכל א' כלול מעשרה ועוד
 טעם ורוחצ עשרה כי הכל אחרות, וע"כ
 ים סני"ל נקרא ים סוף ממשיך לשם
 מהמדבר הוא המזל שהוא הסקר גם
 שבזכות אינו כדאי, ע"כ נקרא מדבר,
 וחמושים, פי' אם הם מזוינים נגד מלחמה
 הולטי"ר סני"ל שיש להם כל מיצ עלו בני
 ישראל כו' :

בתיב כי עבדים אהנו ובעבודותינו
 לא עזבו אלקינו כו'. ו"ל דהנה
 כתיב אם אז אני אי' כבודי ואם אדונים
 אני אי' מוראי, כי הטובד מאהבה נקרא
 בן שמכבד את אביו כמו שפירשו רז"ל
 על שכחוב בכבוד אב קודם, ובמורה אם
 קודם, כי את אמו מכבד יותר כי משדלחו
 בדברים אובב אוחס יותר כו'. הנה כבוד
 בא מאהבה ע"כ כתיב אם אז אני כו'.
 וכי יראה שייך בעבד כמו שכחוב אם
 אדונים אני אי' מוראי, וזה ו"ל דהנה
 האדם מעורר למעלה במחשבתו הטעורה
 והנה ביראה הוא רחוקה כמשל מי
 שמחירא מאדם מאוד נשמר ממנו ואינו
 מראה עצמו לפניו שמעורר למעלה ג"כ
 רחוקה חלילה לא בן אדרבה מעורר
 רחמים וכל שפע ואהבה, וזה הנה עין

סי' אל יראיו כו'. והנה הגם שמורה ודאי
 עבד מאהבה נחלבם בחלוקן של ישראל.
 כמו שאיחא בשמואל הכיחא וזה יש לומר
 כי עבדים אהנו עובדים מיראה, אעפ"כ
 בעבודותינו לא עזבו אלקינו העלנו
 ממדרגה עבדות למדרגה בן ויע עלינו
 חסד ולא פחד, ושכסי' לפני מלכי מדי
 ופרס פי' עליונים מהם וקודם להם :
 וידי' בשלח פרעה כו'. דהנה איחא בספר
 הישר של ר"ה ז"ל, דלסבטל תשובה
 עושה הקב"ה נסים ונפלאות ושומע
 הפלחו כדי לקרבו אליו יח' שלא ישוב
 לכסלה חלילה ע"כ מקרבו הוא יח'. וזה
 ימינו ששומע לקבל שנים, וי"ל עוד ג"כ
 בענין אחר משום שהבטיח הוא לב
 נשבר ונדכה, כי הנה לעטר מסייעין לו
 והנה לשוב מחגלה ויכר לו מה שעבר
 ומחגלה לו גדול הפצרות כדי שישוב
 כראוי ומשום שלא ייאח עצמו ושלא חסיה
 לו עצבות מראין לו מן השמים אהבה
 ונותן לו יח' רחמים, והנה ו"ל הכשיבה
 נקרא פרעה לשון פרע הוא כי השב
 נחגלה לו יותר דרכי החשבה והעצרות
 שפצה, וי"ל נמי הולטי"ר נקרא פרעה
 לשון הפריעו את העם ממצרי' כי הוא
 מצלבל ומצטל מעשות ראינו יח'. וזה ו"ל
 ויסי בשלח פרעה את העם, ו"ל האצרים
 מלסיות תחה הולטי"ר, וכמו שפירשו ז"ל
 בזוטר על וסי מחניך קדוש כס דמ"ח
 שייפין, ולא נחם אלקי' פי' דדין כ"א
 דרך ארץ פלגשים לסיות משולש להם
 הארציות, כי קרוב הוא פי"ד זה לראינו
 יח'. כי אמר אלקים פן ינחם העם אם
 יתנסגו עפ"י דין הנקרא אלקים בראותם
 מלחמה ושבו מצרימה וכנ"ל, וגם ששום
 ולא נחם אלקים לא נהגם סבורא ב"ה
 דרך ארץ פלגשים, מרומז על כרינין

כדום מהאר"י ז"ל, כי קרוב הוא, הגם שטיס קרוב יותר מפ"י כסיון, כי אמר כו' זרואחם מלחמה ושבו כו'. ויסב אלקים את הטם, דהנה כתיב מה רב עיבך אשר לפנה ליראיך וטוב הצפון ומה לשון צפון, וגם איחא שלחן בצפון, דהנה מולט חסד יבנה, הצורה ז"ה צרא את הפולמוח כדי להפיב לצרואיו, אך אם היה משפיט עובו ואורו בלי שום למאס לא היה אפשר לפולמוח לסבול ולא היה סכוונה צא מכח אל הפועל להשפיט פ"כ למאס ית' אורו הגדול פי"ד צא האור בדרך סיכולת לסביל ולסנות מאורו, וזה הוא הרחמים ושורש יעקב, פ"כ הוא מבחר שבאצות, והשורש הוא אברהם, והנה לפי זה הדיון ג"כ לצורך חסד וטפל אל החסד וחולדת החסד וממנו נולד הרחמים, וזה ואלה חולדת יחזק בן אברהם אברהם הוליד כו'. והנה הפיקר הוא עשור רצונו ית'. ולא יהיה נסמא דכס פא וזה פיקר הטיב, אך לזה לריך מה שיצר יחז' גם הטיב"ר הוא עבדות כצורה ז"ה שלא לשמוע אליו אדרבה להכניעו חחה הטיב"ר להיות לבצו נאמן לפניה, והנה לפי זה הטיב"ר צורך להפיקר פ"כ שורש הטיב"ר צימון הוא הפיקר צאדם למשל והטיב"ר שירשו בשמאל הפפל צאדם, והנה מי שמשפד הטיב"ר להטיב"ר מעורר בן שיהיה הכל כשורש להיות הדיון משופד וטפל להחסד שהוא הפיקר כנ"ל, וזה טוב הצפון שפפל בן שטיבא הצפון חחה סימין ממילא נמחקין כדיין פי"ד ויש לו חטוב משורש זה וכן נמי נקרא הטיב"ר יפוטו, והנה הפיקר צורך הוא להאדם לחיות אך מפני שאי אפשר בלא מזוני לריבין נמי להם והוא טפל להחיים הוא כנ"ל פ"כ איחא שלחן בצפון.

והנה בדרך זה גם מושר הוא לצורך רצונ' ית' לעצוד מחוך רחבת סלב, ולכבוד שמים, כדאיחא סנוי ומושר כו' נאס ללדיקים כו' פ"כ כתיב מצפון זהב יאחא פ"ש צפון וימין זה פיקר וזה טפל, ובדרך אפשר להמחיק סדיו בצורשו שהוא טפל, להחסד, וסדיו הוא רק להטיב דסיינו הצמאס כנ"ל, ובדרך זה צא סמן הוא מגבורות שני אוחיות ראשונות ממלפך כידופ, וזה י"ל ויסב אלקים את הטם לשון הטיבו, פי' המחיק סדיו הקשכ והיה זן אחס פ"ד זה, וקאמר דרך המדבר ים סוף דהנה כתיב כל הנחלים הולכים אל הים, כי יש ים החכמה הוא ים של שלמה (פ"כ היה עשרה) כי מן הנפלים דלא אחידע צא ונפתק לסינת טיבס לחפון להחכג צמדות כמו להטיב ומסטיבס שמסבצ להחכג בן צא שבחכמתו מציון ומחשב ויודע האיד יחכג ומס לאסוב ומס לשנוא שהוא הטיפוך מחפלו ורצונו ומס שחיה הפארתו וינלח לזס להחכג דוקא בן ויודע לזס ויביא המדות מכח אל הפיטל המעשה להטיב ולהשפיט ולדברים טיבים צענין זה וזה כל הנחלים הולכים אל הים הוא המחשבה וספר הקודם נ"ל מצואר שס מדוע גם המחשבה נקרא ים, שכפי חפלו ורצונו להחכג בן צא למחשבתו ומציון וחשב האיד ליישר מדוחיו לזס הפנין והמעשים צענין זה נקרא ים סף לשון קץ וסוף ושכל הנחלים ממדוחיו באים אל הים, והנה סמזל החלום צו צני חיי ומזוני נקרא מדבר על שהוא כמו ספקר לכל הבא ומשיג משס להמשיך כי לא בזכותא חליא כ"א בצמולא, ופרושו הגם שאינו כדאי פי"ד זכות, ג"כ יכול להמשיך משס

והנה י"ל כאן סי' ולחס לכם ולחס
תחרישון פי' תחשבו בן כמו לב
חורש וכמו שכחב רלון יראוי יפסס כוי
וכמותר נשכח :

פרשת יתרו

נשאלתי למס כפל הפסוק פסס
שמות בני משס. י"ל דהנס
איחא שיחרו הסנס פס משס לסקנות
לו בן ראשון למ"ג. ידוע פי' סרצ רי'
משס אלשיך ז"ל אך לפי פשוטו י"ל
שפי"כ קרא שס הראשון גרשון וסשני
אליעזר ולכאורס לסיפך סיס ראוי, כי
קודם לפרסס סנס שזילוו מחרצ פרעס
אך י"ל שזס הסנללות על שססכים
לחנאו, אמר גר סייחי כוי ולא סיס לו
ברירס, כי לא רצס ליתן לו אשס, וכמו
שאמר ישעיי לחזקי' צסדי כצטי דרממנא
כוי וכן כאן נמי בן אך אשפי"כ ינא
ממנו יסונחן כידוע ומשס י"ל שסיג זס
וסנלל עלמו צסמו גרשון ככ"ל ואחי"כ
סזכיר סנס וסנס ידוע שכשל עוזר ונפל
עוזר אס יחרו שב לסחגייר לא חיך
חנאו שצא ממנו ואין לסקשות למס
חנא יסונחן סואיל שלא סיס כוונחו כ"א
לפניס ובצביל ממון ואס לא סיס שב
יחרו סיס חלילס כמס רשעים, וזס י"ל
שיחרו שלח שיסחדל משס עמו בכל
סחאמנות לגיירו וכמו שאמר לא צגיין
אשחק ואס לאו צגינס לא צגיין שני
צניס, י"ל בן דנסס סיס לו צת עוצד
כוכבים ואס יסוצ סיסס צת יסודי ואס
אינו רוצס לדור עמס כאשר צלמח לא
צגיין שני צניי' כ"א סיא צת יסודי למפרע
צניס עוצים יוחר וכן י"ל נמו שסזכירו
שמות צניו בן שיזכור חנאו ויראס לגיירו
כראוי

כי ודלוי אין סכוונס שזכות לא יועיל
כי סלא מלינו זכות חולס צמיס סמארריס
ובן זכות סלדקס גירס חיי כמו שכחב
בן לרקס לחייס, וכן צכמס מקימות וכן
זכות א"י מופיל לילד וכן זכות מפער
מופיל לסחפער וכן לא ראיחי לדיק
במצב יס לו פרנסס ומזוני, וזס י"ל דרך
סמדבר סמול ככ"ל, אל יס סיף משס
סיצי וסזין אה ספס, וחמושים עלו
צני ישראל כוי דנסס ידוע סנס שכבר
נעסס נקל למוררו עוד כיון שכבר נפחה
סשער על זס כידוע, וכן פרשנו נחסי
כפרך מצריס כוש וסצא תחתיך, פי'
סלא כבר עשיחי בן וגס עחס חסיס
בן כוש וסצא תחתיך, וזס י"ל וחמושים
סי' מזויניס עלו צני ישראל מארץ
מצריס, שצאיחו נס סס מזויניס לסנלל
מכל שוכס וכוי כמו אז :

ד'י ולחס לכם כוי, דנסס כחיב לנו
לחמו בלחמו, י"ל דנסס סמוכיחיס
זכ כמו מקטרגיס ושלח יעוררו שוס
דין לא על ספס ולא עליסס כאלמח
זוא מי שכוונחו לשמיס אינו בן אדרצס
אמרו רז"ל צזמן דאיכא חוכחס צעולס
איכא שלוס צזס נקרא כמו דין שמצער
אה סעולס ועושס מלחמס עם סויס"ר
ואס יס דין למפס אין דין למעלס פי"כ
איכא שלוס צעולס, זס י"ל לכו לחמו
בלחמי סוא לסוכיח אה סעולס לכבוד
שמיס ושחו ציין מסכחי לשון מציגס
אה סיין צמיס סוא מרומו סמחקה
סדין פי' יסוו נמחקין סדינין שעליכס,
ועוד י"ל פשוט לכו מחיל ובאזס דרך
אומר לחמו סוא לימוד חורס חזכרו
בלחמי חזכרו שסוא ח רח דצרי אלקיס
חייס כדי שחלמדו ציראס ואכצס פי"ד
זס חלכו מחיל אל חיל וחקרו סולכים :

כראוי מהרה ויסיס בנו ויואלוי חלציו
 עוצים כנ"ל. וסנה ידוע שבצבן ששני יש
 בו משורש בן הראשון וכן כולם. שפי"ב
 מרבינו מכבד את אביו כו' לרבות אחיך
 הגדול וזה הזכיר שם ששני כנ"ל להזכיר
 הסגול ושהסוי ע"ב לששני ג"כ :

מדדש ומשה עלה אל האלוקים. משה
 עלה צמנן וירד צמנן וזכות
 אבות פולס ויורדה עמו, אינו מוזן
 לכאורה, ובפורה אל יתי' נחפרת דהנה
 כחיב ומסה שמע בקולי איפוך ויטי
 אלקים עמך כו'. זה ויטי אלקים עמך
 אינו מוזן כלל בפשימות, ופי' רש"י
 ידוע וזה כחיב אח"כ וזך אלקים
 משא"כ כאן הוא לשון אחר ומיוחד
 ואינו מוזן על זה וגרסה דהנה פרשנו
 על פסוק ושהסוי' כדה אין אונס כי בן
 יסד המלך כו'. ו"ל היסוד של ראונו
 יתי' לקיים את החורה ולא לעבור שלא
 להכשל הוא להיות נכנע ואז ה' אהו
 כי את דכא ושפל רוח, וממילא אינו
 יכול ה"ס"ר וספ"א לגשת אליו וזה
 ושהסוי' כדה לשון אבן שחי' ממנו
 הושהה פולס לשון השחוח ושהי' ממנו
 הושהה פולס וזה ושהסוי' היסוד, כדה.
 לקיים את החורה, אין אונס, פי' לריך
 לאנס עצמו להשיג מדרגת אין, וזה אשה
 פיני אל הסרים, הוא כמה מיני יא"ר
 הנקרא הר וקאמר מאין הוא כניעה
 יבוא עזרי כ"ד קאמר עזרי מעם ה'
 כו' כי פי"ד זה חני עם ה' וקאמר
 מעם כי בן יסד המלך ב"ה על כל
 רב בוחו וכמו שאיחא בזוהר שלא רב
 מחיבתא אמר) מאן דזעיר הוא פי'
 בעלמו הוא זעיר ושפל בעיניו, וכמו
 שאיחא גם בצמרא פולס הסוך ראיטי.
 וקאמר חנן כי דחשיבי כאן בן גם שם

משום שהגם שסוי חשבים סלח בעלמם
 ובדעתם סוי זעירים ושפלים וזה כי בן
 יסד המלך על כל רב בוחו להיות רב
 בוחו כנ"ל ופי' עוד מעם לעשות כראון
 איש ואיש דהנה סלדיק לריך להמשיך
 שפע להפולס וסנה אם בדעתו סוף
 שפל וכננע, ממשיך בן לפי ערכו ג"כ
 לשפלים וכן לגדולים כמו שהוא פי"ד
 זה גדול וזה חפץ סבורא להפיב יוחר
 מה שאפשר כי חפץ חסד הוא, וזה
 לעשות כראון איש ואיש, וזה י"ל גם
 כאן שמע בקולי כו'. דודאי יהרו סיה
 חכם וידע ערכו, שהוא סיה קודם כומר
 לפי"ג, וכן איחא חותן משה חלס הגדולס
 במשה האיק ויטי משה לייח לו פי"ב
 אמר שמע בקולי איפוך תרווח פי"ד
 זה ויטי אלקים עמך פי"ד שהחנהג
 בשפלות כנ"ל, וזה י"ל סמדרש דהנה
 איחא סוי קבל וקיס לשון חשוך וכן
 ענן י"ל בן לשון חשוך ושפל, וסיה
 קשה לסמדרש יכחוב ויעל משה אל
 האלוקים כמו שכחוב ויסעו ויחננו ויחן,
 לזה פי' משה עלה צמנן פי' בהכנעה,
 וגם סירידה שכבר סיה אלל אלקים וזה
 כחיב ומשה בשביל שסיה משה פניו
 מכל האדם עלה אל האלקים, וקשה
 האיק אפשר להיות שפל בעיניו, סלח
 מדוע סיה לו מדרגה זו לעלות אל
 האלקים, לזה אמר זכות אבות פולס
 ויורדה עמו כי סיה חולס בזכות אבות,
 לא מאד זכות (כי ש"ל זכותו) אבות וק"ל :

פרישת משפטים

הנה כחיב חוקיו ומשפטיו לישראל כו'.
 ו"ל חוקיו נקראים יראה שמים,
 שפי"ד סיראס פושט לו האדם חוק
 וגבול

זכרון

משפטים

זאת

נה

וגבול מס לפשוט ומס שלא לפשוט, וגם שאינו מרגיש מעט ע"כ נקרא חוקים לשון חוק וגבול, ולשון חקיקה שמלמלס עלמו מעניויו בצביל יראה כבורח צ"ה, משא"כ אהבה נקרא משפט שיש לו מעט בצמצודתו שלו, וכה צמודי כוכבים גם אם יזמן חסיד עובד כוכבים, הוא מראה לבד, וכמו גם בציוו כחיב ירא אלקים, ודוק והשכח, וזה חוקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי, אפי' יש להם לפעם חוק ומשפטים כל ידעו, וזה י"ל ואלה המשפטים אשר חשים לפניכם, ולא לפני עובדי כוכבים, וזה י"ל כשלחן פרוך ומוכן לאכול פי' להיות טעם בצמצודתו :

ד'הנה כחיב מגיד דבריו ליעקב כיו לא עשה כן לכל גוי כו', קשה יכחוב בקיבור לא עשה זה לכל גוי ולמה עוד ומשפטים כל ידעו שלא קאי על ככל לא עשה כן לכל גוי ומספ' משמע רק משפטים כל ידעו, גם הלשון כן הים לכחוב זה, אך בקיבור דהנה כחיב כה האמר לבית יעקב וחגיד לבני ישראל, ידע פי' רז"ל, וי"ל עוד דכה יש מדרגה לעבוד את ה' ית' ביראה וזה שום לכל נפש גם צמודי כוכבים אפשר כן, וזה כחיב והאלקים עשה שיראו מלפניו, כולל כל העמי', וזה מלך אלקים על גוים, אך אפי"כ אית יראה ואית יראה, ודאי עובד כוכבים אינו יכול להשיג יראה פליונה כ"א יראה החחונה, וכה מי שהוא צמדרגה קמנה די לו היראה, משא"כ לזריקים ראויים עיב לעבוד באהבה, וזה י"ל כה האמר לבית יעקב, כה הוא יראה, כה י"ל עוד כ"ה אחון דיתודא הוא אמונה והיראה אחת היא, וחגיד

היא אהבה לשון אהבה, וזה לבני ישראל וכה היראה נקרא דבור לשון קשה, ואהבה נקרא משפט כמו משפט צמטם הדבר, כו יש לו טעם בצמצודתו ויש עוד כי לריך לדיק להמשיך טעם להפולס נקרא חק כמו טריפני לחס חוקי, וחון ערף לביתו וחוק לנפרותו וזה י"ל מגיד דבריו ליעקב, היראה שלו היא יראה פליונה וזה דבריו ליעקב משא"כ לישראל נוחן חוקיו כה להמשיך טעם וגם משפטיו היא אהבה וזה פון משפט, פרשו ז"ל על אברהם ולזה אומר לא עשה כן לכל גוי, פי' הגם שגם צמודי כוכבים אפשר להיות להם יראה, לא כן הוא כמו לישראל כ"ל כי אין להם כ"א יראה החחונה ומשפטים כל ידעו כלל, וזה ואלה המשפטים אשר חשים לפניכם, ולא לפני עובדי כוכבים :

במדרש לא חסיה לו כנושה, דהא הוא דכחיב מלוה ה' חונן דל וגמולו ישלם לו, עד סיכן עד עבד ליה לאיש מלוה כביכול, י"ל דיש דקדוק לו הוא מיותר ע"כ פי' הסי"ד מלוה ה' חונן דל, פי' להפני לא חסיה כנושה, משא"כ לה' כביכול, כי הוא חפץ מסד רואה צום להיות אדם תקיף דרעחו להחפלה ולצטל גזירות ולהמשיך רחמים, וזה לא חסיה לו כנושה, משא"כ להקב"ה כביכול כ"ל :

ראשית צבורי אדמהך חבוא בית ה' אלוסיק לא חבשל גדי כו', דהנה איתא כ"ל בצפ"ר שבע מוסר, לומר האדם צפה מלא קודם עניני עולם הזה כמו אכילה ושחיה וכדומה לו לומר צפה מלא סריני מוכן לאכול להיות לו כה לרצון אל ולקיים מצותו שצונו השמר לך ושומר נפשך מאד ואכלת

את חג המצות השמור. וי"ל דא"י אין קשה כמחלוקת ואפ"י לדבר מצוה אין להקופע וזה את חג המצות השמור. לשון ריב ומלס וחג לשון יחוגו לחגא. וי"ל עוד דהנס איחא זכחצי הארז"ל הנזר ממעסו חמך מוצעט שלא יחטא. ודא"י יש בחירה כ"א מיירי בלדס שאינו רוצה ליחטא הוא לו לתועלת. וזה וי"ל את חג המצות השמור כל השנה מליחטא:

ואכלה ושבעת כו' וכיוצא בזה וכן בשאר פנינו גשמיות, וכמו שאיחא בחובת הלבבות, וכן כשנוסע לסחורה יאמר צפה מלא סריני נוסע לסחורה להיות לי ממון לכבוד השי"ת לשלם שכר לימוד בני, להיות בני תלמידי חכמים פוסקים בחורה ובמצוה לשם שמים וכן להשיא בנותי לחי"ת. ולכבד את השבחה וליהן לדיקה ומעשר וכיוצא בזה, וזה מקשר פסקיו בו ית' וסגס שצא אח"כ הנאות גשמיות זה רק במחשבת וסעיקר הים במחשבת ודבור וכן הכל הולך אחר המחשול, ויש לו עי"ד זה עזר וסיוע להיות כוונתו לשמים ושלא תבטל אותו הנסגיתו מדבקיתו ית'. וזה וי"ל ראשית בכירי אדמהך פ"י הראשית הוא המחשבת בכורי הוא דבור וי"ל שצא מחשבתו לגמר אדמהך של הגשמיות הציא בית סי' אלקיך, אך כשהוא פוסק בחורה ותפלה לא יסמוך על זה לבד כ"א גם בשעת מעשה תהיה לו דחילו ורחימו, והנה המחשבת שהוא חושב להנסג נקראת אם ושורש של הנסגות, ואם הים סומך בחורה ותפלה על המחשבת ראשונה ודבריו שאמר לשם יחיד גומר בדבר בזה, והגמר נקרא ביסול כמו ביסול הסבואה, וזה לא תבטל גדי הוא לשון הגדה שיגיד הן חורה הן תפלה לא תגמור בחלב אמו של השורש שחשב ואמר קודם למע מהנסג הן בחלב לשון חלב ומיטב וכן פשוט כ"א בשעת מעשה נמי יחשוב לשמים ודחילו ורחימו כמו למשל ילד שנגמל ואינו לריך לחלב אמו כ"א אוכל לבדו ודו"ק. ועיין לקמן בעזרה השי"ת צפי השא על פסוק זה שכתוב שם נמי עוד פ"י. ועוד איני זוכר כראוי:

פרשת תרומה

הגה איחא בספר רבינו בחיי על ופניסם איש אל אחיו כו'. איני זוכר פתס, וי"ל דהנס כתיב ועשית כפירת זכב עסור, כי החדס הגס שלומד חורה ויש בו חורה ונעשה ארון קודש. לריך להיות לו סרסור השוצב לפיין ולפספס צמעשיו ולשוב עליהם שיחכפרו לו, וזה כפורה זכב מרומז בכיראס ודין שמחמיר על גלמו ומדקדק, וקאמר זכב עסור להיות סיראס עסורה בלא שום סיג יראס אחרת או מרס שמורה ר"ל כו' ועשית שנים כרובים זכב קאי על האכצב ויראס שלו אם הם כרורים הוא צהס לסבורא צ"ה כמו חינוק, וכמו שאמר דוד ע"ה כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. (וי"ל השני פשמים על האכצב ויראס דו"ק). וזה שנים כרובים, כמו חינוק להיות האכצב לבדס הן וסיראס לבדס הן לא דוקא ביחד מקשה העשה אותם, פ"י תהיה חזק וקשה צהס שלא תניח להצבירך מהס בשום דרך ואופן ונד שבטולם. משני קניית הכפורה שמהשיצב והפשפוש צמעשים חמשך לך מהס האכצב וסיראס ממילא הם פויבים. ויחיו הכרובים פורשי

זכרון

תרימה

זאת

נז

שורשי כנפי למעלה, פי דהנס המלח
 נקראים כנפים וכנפי יונה על שכנסת
 ישראל ליונה אמחילא ומלח שחס
 בדחילו ורחימו פורחים לעילא, וזה
 ויסיו הכרוצים פירשו כנפים למעלה
 סוככי בכנפיהם על הכפירה דהנס על
 ידי השנובה ועל ידי שמואל לו חסרונות
 ממע קשה להחרום ולשבת ולפאר
 ליוזרנו יואר הכל כראוי בשמחה, וזה
 הוא הפיקר כי צרא הכל לקלוסו, וזה
 ויסיו הכרוצים סוככים בכנפיהם על
 הכפורי שמי"ד שיפשה המלח בדחילו
 ורחימו חמשך לו קדישה ותצמרה גדולה
 וישכח החסרון והעצירות. וזה על כל
 פשמים חכמה אכזה, ופניהם איש אל
 אחיו, פי"י יפעול שיסיו פניו ית' ופני
 בנסת ישראל חמיד איש אל אחיו, כי
 הנה כשיש לדיקים מעליו חמיד מיון
 נוקצין השאוקס והלערכות של כנסת
 ישראל אליו ית' וכן המעשים עינים,
 ויש להבורא צ"ה קורח רוח צהם
 ומשפיע חמיד לכנסת ישראל כל לרכה.

ואח"כ בא חיבך האוקס ואהבה בלב
 כנסת ישראל לסי ית', וחוזרים ומעלים
 מ"נ וחוזרים חלילה חמיד, ומה עיב
 ומה נעים שבת אחים גם יחד, והנה
 המקבל נקרא נוקצא, ע"כ כנסת ישראל
 נקראת אשה, אך כשקצ"ה מקבל
 חמיד נחה רוח מכניו, נקראים נמי
 דבר משפיע חפניג לו ית' וזה ופניהם
 איש אל אחיו וזה י"ל אומר בספר סג"ל
 בחלמיד לפני הרב ופינו למטה, פי
 חלמיד עיב שמחכים את רבו הוס
 הוא נמי רב ומשפיע להרב ופינו של
 הרב להחלמיד :

פרישת תצורה

ל"ה ועשה להם מכנסי צד כ"י, דהנס

כחוב חלקים מושיב יחידים ביחה
 כ"י פרשו רז"ל על זיווגים קשה לזוגם
 כקריעה ים סוף וזה מושיב יחידים
 ביחה הוא לזוג יחידים ביחד, וזה י"ל
 חראה לפעול שחיסו זיווגים, ועשה להם
 מכנסי צד להכניס יחידים ביחה כנ"ל,
 ומכנסי לשון להכניס ביחה, צד, לשון
 לצד כמו שאמרו רז"ל חרב על הצדים
 שפוסקים בצד, וזה חפשה וחפצול
 לכסית בשר פרוס שלא חסיה זנות,
 וחפצול הן לדיקים שאינם פיגמים צריח
 כמו יעקב אבינו ע"ה ששמר טיפה
 ראשונה, וכן עוד אפילו בפלו עצירות,
 וזה ממחנים כמו שכחוב כמו צמחיו,
 ועד ירכים הוא סוף המדרגות יסיו
 הזיווגים עוד י"ל חראה להדריכם להיות
 להם הצבדדות לפיין בדרכים ולפשפש
 במעשיהם וזה ועשה להם מכנסי צד,
 להכניס אותם בהצבדדות לכסות בשר
 פרוס, שישובו על פונות שבה מצד,
 הן לגדולים שחכם חזק, וכן לקטנים
 עיב זה :

וה"ה, פי ראשו בחוכו שפה יסיה לפיו
 סביב דהנס העצודה הרלוי מאד
 הוא הכנע כל האפשר ועי"פ שלא לגלות
 מעשיו העיבים, וכוא סימן של לשמה,
 והנה ידוע מה שכחוב מי האיש החפץ
 חיים כ"י לציר לשונך מרע, הוא מעצירות
 כמו לשון הרע ורכילות ושקר וריבוי
 שיחה עם האשה כידוע כ"י, וזה מרע
 ושפתיך מדבר מרמה, אף שאינו רע
 כ"כ פי"י מדרגה למדרגה, וזה מדבר
 מרמה הוא אחד צפה ואחד בלב, ומזה
 יבא להזכר אח"כ סוד מרע ואח"כ
 עשה עיב הוא יראה, ומזה אהבה הוא
 עשה אח"כ גם מדות טובות וזה בקש
 שלום ואח"כ יותר ורדפהו, הוא גם שלא
 במקימך כמאמר רז"ל, וזה בא מלירות
 לשינו

לשוננו, כי גם פשוט מוצא למטעם בדבור, כי כל זמן שאדם מרבה דברים או אפשר לבא להשווה, כי אינו מחוייב בדעתו כלל, משא"כ אם הוא מחוייב לדעת מחוייב ומחוייב יכול לזכור ולשוב להחזיק בפי' ולהחזיק על מה שנאריך ומעין זה י"ל כאן ויהי פי' ראשו בחובו כי יש דקדוק ראשו אינו מוצן וי"ל פי' ראשו יהיה בחובו שלא יגלה מעבדות שלו וסוף פי' ראשו יהיה עבדות סבורה יהיה בחובו שלא יגלה, שפס יסיה לפי, הוא מענינו גשמיים שלא נקרא פי' ראשו כ"א פיו ויהי לו שפה סביב, כמו שארז"ל יש לו שתי חומות ויהיה מעשה אורג לכיות בדבוריו הגשמיים ג"כ כוונת לרוחניות כידוע לנו, וזה מעשה אורג שיהיה אורג בדבוריו עוד ענין לשמים, כפי החרף יהיה לו, פי' מפוז ומחכה לו פי"ד זה לכיות דבוק בו יהי, וזה לא יקרע על ידי זה משורשו יהי: **במד"ש** בקי"ר לפעולות אהבה בפני שחאירו לי כמו ששארתי לכם לפעולות אהבה כו', שיאמרו ישראל מאיריני למי שמאיר לכל, דכס כבר אמורה כמה פעמים שסבורה ז"ה אמר שובו אליו ואשובה אליכם, ואנו אומרים ששיבונו ס' אליך ונשובה. ומי יגלה, ופוד כלל שני הפסוקים הם רוח הקודש ושניהם יחיימו וסליך הוא, אך האמת כך לנו מהפעלים יחן כבורה ז"ה התעוררות כן ברחמיו שניהם לנו שבים אליו וישבו אלינו וזה ששיבונו ס' אליך באופן שנשובו לנו כי הוא סכל וכול, כי יעזור ללדוקים שכל דור לפעול נפלאותיו לכגדיל אהבתו בלב ישראל לשוב פי"ד זה מאכזב וסנה ידוע במאירי ס' מאת כבורה ז"ה בלא התעוררות כ"א סכל אהבתו בחפזון

למדרגה פניונו כליל פסח, וכדי שיהיה מעלמנו אמר אח"כ וישבו ויחנו כו'. וסוף הספירה עד שאנו באים בחג השבועות למ"ט שפרי צינור ונחמיו בזה שובו אליו ואשובה אליכם. כי זה הקצ"ה משמי שמים הטליונים ונחמיו פס כנסת ישראל ונחן לנו הסוד. וכנס כמו לאחינו ממאירי אהבתו נפלאות ג"כ יהיה גם ממנו יהי' סייפחא אך לא בחפזון חלבו. וכנס ידוע אהבה כי הזריע וילדה אם כנסת ישראל מעוררת ילדה זכר, הוא שיר חדש דבר. אך אהבה הרוח לטווח בניו זכרים ובעול וישנה כנ"ל, כי יעזור כבורה ויחן סוף שנשובו לנו קודם, ויהיה אהבה כי הזריע וילדה זכר, יהיה הגאולה שיר חדש דבר, וזה י"ל שחאירו כמו ששארתי לכם קודם פי' במאירי בחחלס חאירו אהבה לעורר מיין נוקבין למטה בנר מצות והורה אור, ויאמרו הטובדי כיכבים ישראל מאיריני למי שמאיר לכל, פי' לנו כגורמים זה שמעוררין מ"ן לו יהי' להאיר לכל ולהשיפיע לכל הפעולות וזה י"ל דבר אל בני ישראל ויקחו אליך שמן זית פי' יהיו הם מעוררים מ"ן:

לפרשת שהלים

(שהלים דף ז') בא' באדר משמיין על השקלים ועל הכלאים כו'. י"ל דכנס אהבה אין בין אדר ראשון לאדר שני אלא קריאתה סגולה ומחנות לאצוים סל לפנין סדר פרשיות זה וזה שוין, י"ל דכנס האדם שהוא שב בשבועה ורוח לטווח לדיק ומחמרת על הסדר בראוי הוא חזק בדעתו מאד מעין זה, וא"י ברקח אין

זכרון לפרשת שקלים זאת נמ

אין חוזק כחסידות בחלחלו ומקבל על פלמו וגודר נדרים וגומר דעתו להכנס בזאופן היותר מופיל ואח"כ יש שנחלש מטעם הסבירה אך כבא לטור מסייעין לו שח"כ חוזר וזא לו הספוררות וכנס גש כן השני הוא קשה מאד ופושט לו סימן האף נחלש קודם הסבירה שזר מזה, וגם יכול ללמד לאחרים כיון שהוא ציטוב דעתו ובצקיותו כבר זזה, וזה י"ל אין בין אדר ראשון הוא חזק של הספידות כנ"ל, ואדר לשון חיזק ראשון לאדר השני שגם בראשון הוא טוב, והוא מגפה עד כסא הכבוד כי מדבק פלמו צנודל המרירות זו יח' אך הוא בדרך כלל ובהפלט ואח"כ הוא יותר מגולס בסימניו וזה אלא קריאת המגילה שכבר הוא מובטח שלא ימוט ונושט משונאיו כמו בקריאת המגילה על שנאבדו הסונאים ואנו ניולוס, וגם מגילה לשון גילוי דרך רחוב ולא בדרך כלל לצד כיא בצקיותו, וגם מחנות לאציונים כי יכול להודיעם דרך טובה, וזה הוא המחנה העיקרית וקאמר ה' לענין סדר פרשיות, פ"י לפרוש מדרך המית לדרך חיים, זה וזה שווים כי גם בראשונה נעשה מקושר ב' יח' ופרוש מספ"א וכן בפעם השני בגלוי: ודנה יש לדקוק גדולים שסם חמיד כמו בראשונה, בומר בצבס החלכות גדול ל' יח' כמו בראשונה, וזה שסם סולכים מחיל אל חיל, ובכל פעם מרגיש יותר גודל הפגם ומר לו יותר פצרת רעונו יח', שחש גומי מצפון כו' מלה כל הפילות שאין כחשב נגדו, ואפילו נגד ברואיו עליונים וקדושתם הגדולה ומחמדה בלא מניטה אפי' רגע כמימרא, אפ"כ גומל הסודא לו טובות

צלי שיפור וכל מה שמקרב האדם ל' יח' משיג יותר רוממותו יח' וכפובות שגמל, ועל פצרות שחודס פליסס יוס"כ שפצר חזר ומחודס פליסס להבא אס הוא מחזייט מהם מאד, וזה י"ל תחדש כנשר כפוריכו, לשון נעור ממפון קדשו, ולשון חוזר וניטור, פ"י הספוררות ראשון הוא גדול מאד, ואחש תחדש כנשר כפוריכו, הספוררות בכל פה ורגע כמטט, כי ודאי לא קאי דוקא על זקנים, כי דברי רוח הקודש הוא ושייך לכל ישראל לזקנים ולילידים, וזה י"ל בא' בדרך צמי שהוא אחד בדרך בהחזק שהמיד בומר זו החשובה, משמיעין על השקלים, דכנס יש פנינים שנראה לאדם שהוא לשמים ואין כן, וכן נראה שאין חטא ואין כן, כי הדבר שקול, אך הכדיק הגיל נוחן זו הקצ"ה רוח קדושה ומשיג האמת, וזה משמיעין על השקלים, שאפשר לשקול דעתו כן וכן, ועל הכלאים, מי שהוא סולך בדרך הישר יש בו חפרובות דק, וזה כלאים, בהמשש פשר זו קורים את המגילה, פ"י כשהוא במדרגה עליונה יותר כמו צטבת קודש וצטפת החפלה, וכן כמי צמחים ציוס וילוס (בו), וזה בהמשש שיש בו חמשש בחינות נשמה שלו צשלימות וזה פשר על הקדושה שאינה פחותה מעשרי, ועל שסם מעשר ספורי, קורים את המגילה בכרכין, במה שסם כרוכין זו פוזר לסם הקצ"ה על ידו אפילו בנכים ונפלאות, וזה קורין את המגילה, וכן אמרו רז"ל בפרק הרוח"ה, הרוחש מגלת אפסחר בחלוס נס נעשה לו, ומחקנין את הדרכים שיכו סולכים בדרך ע"ב, שיסיו סולכים בדרך אמת שלא יתעפחו חלילה, ואת רחובות, הוא החלכות, כי פ"ד היראה הוא מלמלכ אדם

ס זכרון לפרשת זכור זאת

אדם עלמו באהבה הוא מתרחב וכן מתגדל. וכן שמעתי פי' על כי ירחיב ה' אלמך את גבולך. שחבי' לך החלשנות. בן שמעתי בשם הרב המגיד ר"מ שיחי' מזלאתיבי מגיד. וכן י"ל לטווח הרחבה לב למבורה שמים. ואח מקואות שמים. מי שסוף מקום חסד שנקרא מים מתקנין על ידו פי' נמתקין סדיונין על ידו. ומליניס את הקצרות. הוא דבקות גדול. בן איהא בשם גדול אחד בספר פנין יעקב בכוכב. וכן פי' ולא ידע איש את קבורתו בדרך רמו. שלא השיג אדם מדרגתו לאיזה עולם משיג הוא בדבקותו בו ית' מזיינון על ידו. כי יכולים להשיג דבקות על ידו בדינוי לליין עלמו לפעם אחר. ויולאין אף על הכלאים. פי' יולאים אפי' ואינס מחיראים מכלאוי' מתערובי' מין בשאינו מינו כמו שכתוב ויחפרבו בגוים וילמדו מפשיסס. אבל סכרוכיס עם כלדיק כ"ל. הגם שיולאיס זין בני אדם. סס על הכלאים מושלים עליו. פי'ל אף על הכלאים כופטים סס על הכלאים. ואף לשון כעס הוא. כי נבזה הכלאים צעיוניסס. בן סס חזקים בדבקותו ית' :

פרשת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק כו'. דהנה שמעתי בשם הרבי איש האלקים ר' דוב מצוריטשער שאמר כחייב סוי כל זמא לכו למיס. נקרא סחורה מיס. ופעם כחייב סלח כס דברי באש. כי יס שני יצרים. סאחד סוף מתמס את סארס לעצירה. וסאחד סוף מקרר ומשליך עללות על סארס מלקיים סמליס. וסנס איהא צרתי יצ"ר צרתי

חורה חבלין. פי"כ ליצ"ר סמתמס כחייב סוי כל זמא לכו למיס. ועל סמקרר כחייב כס דברי כאש עכ"ל. וסנס ודאי לחמס סוף לסמון פס. מסש"כ לצדיקים לא שכיח כ"כ לחמס לעצירה, מסש"כ סיצ"ר סשני נמלא גם בצדיקים. וכמו שאמרו רז"ל פשפש ולא מלא יחלס צביעול חורה. כי זס מזוי כ"ז סלח נמחס עמלק וכדצעינין למומר לקמן. וסנס ראיחי בספר הקדוש חולדות יעקב יוסף. שמדקדק סמיד שיהיו שייכים כל סמלות בכל זמן ובכל אדם. כי סוף פולס קטן. וסוף שייך מלות מחית זרעו של עמלק בכל אדם. וכן מענין בלעס סלח סחורה סוף סמידות. וי"ל כי סיצ"ר כגירס עללות ומקרר נקרא עמלק. עם לשון גחלים פוממות. פי"ד זס לק כי יורד ומסיה פולס ומספין כו'. פי"כ כחייב ויבא עמלק כו' צרפדיס. צרפיון ידים מסחורה. וסשני נקרא בלעס בל עם. פי' סלח יסיס עלל לעצירה ב"א זריו ומחומס. וכן כמי בלעס גרס זנות לעס ישראל. וזס י"ל זכור את אשר עשס לך עמלק בדרך בלחכס ממלריס. כשסייתס צמעלס גדולס. אף קרך בדרך. פי' בדרך סידוע סישר סקר אוחך וליין [אולי ז"ל וליין] אוחך לסחעלל צרפיון ידים מן סחורה. פי"ד זס ויזנב צך כל סחשלים כ"א אס סלדיקים מחעללים חלילס יס לו כח יוחר על סחלושים וחלוים ככלדיקים. ואחס סיף ויגפ כו'. כי סשליך עליו עללות. ולא ירס אלקיס. כי אס אדם בל ליפסר מסויפיון לו משמע סכל גם סיצ"ר ראו סיוסייע. פי"כ אמר וסיס צענית ס' לך מכל אויביך מסביב סוף יצ"ר סמתמס זס בל מסביב. כי עצירות לא שכיחות ליגמר כ"א פי"ד אדם עוד ולא בעלמו מסש"כ

עלמות יוסף עמו. הוא כמו עלם השמים ומשה נקרא חכם וזה לזינה. והוא (סיסוד של חו"ב) שהמשיך למטה. ויוסף נמי נקרא נצון וחכם כי הכל אחדות. אעפ"כ זה עיקר שורשו זה זה זה. וידוע שמרדכי היה נילוף משה צדורו ע"כ היה משה מחפלה למעלה והוא למטה וכן פרשנו על ליסודים כיחם אורם לשון נקבה. כי מרדכי נקרא בן יאיר. שהוא היה נילוף משה. כמו חורם שבחזק שממנה יונק שבט"פ שלמד מחורם שבחזק גם מה שהלכה למשה מסיני יש זה אסמכתא ורמז זה. וחורם שבט"פ נקראת כלה משה שנמסרה לו כלה. וכן מרדכי צדורו האיר לכדור. וזה ליסודים כיחם אורם לשון נקבה שמקבלה מחורם שבחזק כן פרשנו. והנה אוחא מרדכי גימי ורז חסד. כי כל השפעות מפולס עליון הוא בשפע רב. כי שם אין למאוס כ"כ. והנה אסחר לוחם ולוחם עלי וכן זימנה המן. כדי שישובו ישראל לסי ולא יסמכו עליה הוא כי הוא מפורש זה החשובה (קדמה לעולם נקרא עולם נסתר). וידוע חשובה מצינה יחזנה. כדכתיב ובלבבו יבין ושם ורפא לו. ומשם יין המשמח לבב אנוש. כי לב מצין. וזה מר דרור פרשני כי דרור הוא חשובה חירות. כי הוא בסחר עליון וראש החשובה הוא חכמה וזה מר דרור ודוק. ע"כ מחפורר בכל פורים שורש מרדכי ואסחר. ע"כ לריך לשלוח מנות אים לרפכו גם אם הוא עשיר להוסיף לו שפע. כי מפולס עליון אין מדקדקין. וכל הפושע יד נוחנין לו. וזה מעוררין שפע העילס העליון הנקרא שורש מרדכי. וגם משחה ושמחה לעורר שורש אסחר. גם ע"ד זה יבא שפע אור חורם וחשובה לאשר לריכים. וזה מחנוח

משא"כ עלולה הוא בחוך האדם עלמו ואין לריך לדבר אחר. וזה אומרנו מסביב פי' כשהסיה לדיק תמחה את זכר עמלק מחחה השמים כו':

לפורים

(אסתר) ליהודים יחם אורם וכו'. ידוע מאמר רז"ל אורם זו חורם. ושמחה זו י"ע. וששון זו מילה. ויקר אלו חפלין. לכאורה אינו מובן כלל. אי קאי משים שחיו ואפשר לקיים המלות כי במחיס חפשי, הלא כל מלות נמי. ולריך לרחוק שעל אלו המלות גזר אפילו ציני וציני צעוד חיים. וי"ל לריך טעם על משלוח מנות ומחנות לאצוניים. והנה איהא חייב אדם לצסומי צפורים עד דלא ידע צין ארור המן וצרון מרדכי. וגם נכאורה לריך טעם מה איכפת אם ידע שהמן ראוי לארור ומרדכי צריך. הלא בן הוא האמת. אך הנה איהא מרדכי מן החורם מנין מר דרור ומחרגמינין מירא דביא. דהנה מלינו יוסף זן ופרנס את ישראל פרנסה תחתונה ידוע כמו שכחוב ויכלכל יוסף טי'. ומשה רוחניות חורם כידוע כי יש שני מיני לדיקים. וכל לדיק לריך להמשיך שפע. ויש לדיק עליון ודיק שאינו כ"כ צממלה עליונה. וכגם שודאי גם יוסף פרנס צרותניות ע"כ כחיב ויכלכל. כי בצרנסה שממשיך לממלה פישם אחדות בכל העולמות שטובר השפע דרך כולו. והוא המשיך רוחניות וגשמיות. ע"כ כחיב ויכלכל שפושם צני ענינים כללות עולמות. אך העיקר נגלה צנשמיות. וצמשה נמי היה מן בזכותו אך לא צגלוו זה בחירה וצאמת כלל אחדות כמו שכחוב ויקח משה את

מתנות לאביונים שסם עניים באמת שישובו
 זה חייב אדם לבסומי צפיריא עד ללא
 ידע בין ארור המן לבדוק מרדכי. פי'
 שיפורר כ"ב כנ"ל שיומחקו כל סדינין.
 ממילא לא יכפה ליה צממן ולא יבחין.
 כי יומחקו סדינין ולא יסיה לסמן כלום
 כי ודאי לא קאי על המן המה כ"א על
 שורשו צספ"א. שימשך כ"כ שפע אור
 וסמחקה סדינין משורש מרדכי ואסתר
 ובקריאה סמגילה ומנות ומתנות. כי בכל
 פורים מהעורר סעוז. כמו שכתוב וסימים
 סאלס נוכרים ונפשים. פי"ד זכירה נפשים
 סימים מרומי סעוזות. כי רע נקרא
 חושך וליגל לא אור יוס, כי רעס לא
 חעורר פעם שנית כמו שכתוב לא תקום
 פעמים לרס, וזה י"ל ליסודים יתס
 אורס משורש מרדכי. ושמה משורש
 אסתר, וששין זו מילס קאי על שורש
 וכמו שכתוב ויקח משה אה עצמות יוסף
 עמו, (וסר ערלס מסקדוסס), ויקר אלו
 חפלין פרושו מוחין ועטרין כידוע ודוק:
בתיב ואסיה לסס למקדש מפע כי
 סנס לא מרובכס כו' כי אהס
 המפע, פירשו רז"ל כי אהס סממעטים
 עצמיכס כו'. וזה י"ל ואסיה לכס למקדש
 שאשרס שכינתי עמס מפע שיסיו שפלים
 ומעופים צעיני עצמס לפניו, ומעין זה
 י"ל וססחי' כדת אין אונס כו'. דסנס
 סבחירס חפשיס ומי ססוא רורס לבטל
 בחירתו שיסיה לדיה דוקא ירסס שיכיר
 שפלות פרכו ויסיס ה' עמו תמיד, כדאיס
 על פסוק וזה דכא, ואס ה' אהנו אל
 חיראוס כלל, ממילא טוב שלס לחסא,
 אך אעפ"כ ודאי יעיון סאדס שלס להאמין
 בצממו, כי מי יודע אס ה' אהו, ואס
 סוא שפל צעיניו באמה, סנס שנרסס לו
 כן רק ממילא חסי' טיב צפזרס משדו.

וסנס שחיס לשון יסוד כמו שאמרו רז"ל
 על אצן שחיס שממנו סוסתח סעולס
 וזה י"ל וססחי' כדת לסיוח יסוד שלס
 חמוט לסחנסג כדת פי' בסחורס סוא
 אין אונס, פי' לריך לאנס עצמו ויכיר
 שפלותו ססוא כאין כו' :

ובצלאל כו' עשה כל אשר צוה ה' סי'
 אה משה ואהו אסליאצ, י"ל
 דסנס כחיב לרקמות חובל למלך בחולות
 אחריו כו'. סנס איסח מגילס נקראת
 באחד עשר ובשנים עשר כו'. דסנס
 מגילס גימט' מזלס ססוא שורש כל סעוזות
 של ישראל, כי אין מזל לישראל מפולס
 כנעלס ססוא אין, וזה מאיחות סשמים
 אל תחתו יחסו סגויס מהמס דסנס פשיט
 סוא אמה, וגס סניל דאין מזל לישראל
 מסמלות סחלויס צרקיט, סנס אס מרסיס
 שלס כעוזס ישראל, מאיחות סשמים אל
 תחתו, כי פשיט אמה ואמה ספי' אין
 מפולס סנעלס סנקרס אין צא מזל
 מזל לישראל, ממש יכול לסיות ססחנות
 סמזל לפוזס יש מאין, כי ממליס סדינין
 לשירש' ססוא רק לספיצ כניל כמה פעמים
 ממילא יומחקו סדינין וצאו על עיבדי
 כוכבים, וזה יחסו סגויס מהמס, שמשורש
 יכולים אנו לפעול ואהן אדס תחתך כו'.
 וכן נחסי כפרך מלרס כוס וסבא תחתך
 וזה יחסו סגויס מהמס, זה סעלס אני
 נוהן לך חפיל אה כזמן על סעיבדי
 כוכבים, כי סנס כחיב באברהם אבינו
 פי"ס ויואל אהו סחולס כו' סבט נא
 סשימימס, ופי' חוץ לכיפת סרקיע, כי אין
 סבטס כ"א מלמעלס למטס, כי סוא
 למעלס מכוכבים ומזלות גשמיות, וסנס
 י"ל מגילס נקרא פי' יכול לכפעל נסיס
 וסמחקי' סדינין כמו סמגילה, ולשון גילוי
 חסדיו של מקום עלינו, באחד עשר, סוא
 כלדיק

זכרון

לפורים

זאת

סג

הלדיק אחד המיוחד שפיעה אי צעטר ספירות, ובשנים עשר, מי שסוף אוסב מאד אה כלל ישראל שנים עשר שבטי ים, ובשלהם עשר, זמי שלומד אה הסורי שגדרשה זייג מדות, ובארבעה עשר, מי שסוף מחקרז עלמו אל הצורה ברשות סיחיד גצסו עשרה ורחבו ארבעה כידוע, ובחמשה עשר, פיי גם שסוף בעל מקרא חמשה חומשי חורש לש"ש לבד שפועה אחדות צעטר ספירות, וסנה י"ל לרקמות חובל למלך, מי שפועל המחקה דינין סוף רוקס, פיי שמצוי דיין אל שורשם סם הרחמים, ופועה שילוב ואחדות ממוג דיין ברחמים וזה רוקס, וזה י"ל וצלאל צוי מי שסוף צלל אל שאינו סומך על עלמו כ"א אדרבה סכל סוף צלל אל וחוזר בחשוכה, כדכתיב וישב צסחר עליון ופרשנו ושמעתי אומרים מי שיושב בחשיבה סוף צסחר עליון צלל שדי יחלונן מכל לילס וררס רואה צוקר והחשופה ממנה, וזה מקרי ליגה כי און ליגה כ"א צעמוד השחר, וזה צלאל בן אורי יכול להשיג אורו ית'. וכן חור לשון חירות כי סוף בן חורין, למטה יודסה, וכול לסטות אה ישראל שנקראים יסודאי לכל אשר יחפיץ לכבוד שמים סוף פעה אה כל הכלים האלה מחקן כל הכלים האלו לכוונת כלים מקצלים קדושתו יחצרך, אה כל אשר לזה סי אה משה ואחיו אכליאי, פיי מי שעוסק בחורש לבד, כגם שאי צסי הישר לר"ח מדרגה שפלה שלימוד לבד, פיי צלל דחילו ורחימו, וכן צגמרא נמי איחא מאוחו פנין העוסק בחורש לבד דומה כמי שאין לו אלוה אך אה ח"ח פיי שמקבל מהלדיקים ומשמם להם צא נמי למצות, וזה אכלי איב שיושב באהל של חירס מהאצו ית'. וכן אחי סמך שביא

בן פיי חלמיד למי שסוף סמך לסאח, פיי שסוף סמך לדבוק צסי. כי איחא דבוק לשחור כו'. מי שסוף סמך לדבוק גם סוף יסוס דבוק צסי ית'. וסחלמיד שלו שעוסק בחורש גם סוף למטה דן, וכול לסטות דיין לבד רק על פועדי כוכבים כ"ל, וזה חרש וחושב וכול לפעול במחשבתו כמו שכתוב רלין ירליו יעשה, פיי כי חרש לשון לצ חורש מחשבת, פיי חרש וחושב שסוף מחשבות שיחקיימו ויעשו, וזה חרש וחושב שאשר סוף חרש סם מחשבות חשוכות, ורוקס, וכול למזג דיין ולסמחיק לשחק עמם מדה הרחמים ולשלצ, וזה רוקס, בחכלת ידוע פיי אפי' נגזר גזירס מפין חכלת וכול לסעלות אל השורש כמו שאמרו רז"ל חכלת דומה לים כו' עד דומה לכסא הסבוד וכול לחחור שם כרסור חשוכה שישיב החופא כגורס כגזירס של חכלת מהשורש של חכלת לספציר רוע כגזירס, וארגמן, גם צענין רוחניות וכול לפעול שיכיו לדיקים ומרכבה לקדושתו ית' סמרומז בר"ח ארגמן, כן שמעתי ממורי על ארגמן ובחולפה, לפעול ללמוד ולסחפלה כחילתה שאין כחו אלא צפה, ושני, שימצא לו חסרונות ופצירות שאדם דש צעקציו שיכיו קלות דומות עליו לתמורות, צהשיגו דומות אל מטע מאין שיפור וגם טיביותו כי כלדיקים משיגים כמו שכתוב כל ארחות סי חסד ואמה לנוצרי צריותו ופדויותו, סם משיגים סכל אורחותיו ית' חסד ואמת, ובשש, לחקן כל סמדות שסם צדרך כלל שש, כי סהצופית סוף סכל סמדות לגמר לדבור ומעשה, וכן ו"ל לרקמות למי שגורס סמחקה דינין כ"ל פי"ד זה חובל למלך לסצורה צ"ה, בחולות בני אדם שלא חטאו כבחילס בלא מעמה

עמס ביאה, אחרי ריפוחי. המהחברים
 עם הבחולות הניל גם ג"כ מוצאות לך:
 מי שיטב בדרך ועמד וראש והנס קרוב
 לפיר לא יכנס ר' יכודא אומר
 יכנס כו' מעשה צרי ערפון שכנס בלא
 מחכוון, דכנס לא נקל הוא לבה אל
 האמה עיקר עשייה רלון אל יח' בשלימות
 ואפילו מי שסוף קדוש מרחם משחר
 צריך הוא לחקן מלוחיו ומעשיו ולא יסמוך
 על הדבר, וכן פ"י מורי שיחיס על
 המדרש מי שנוגד כשהוא מכול מסו
 לספיף ממנו דם צריח, פ"י גם שנוגד
 צרור צריך לספיר ממנו הערלה אך מעט
 משאר צ"א, וזה י"ל מי שיטב, פ"י
 שנחישב בדעחו בדרך שהוא סולך ועמד
 וראש והנס הוא קרוב לפיר, לשון
 הספורות פ"י להאמה קדושה לא יכנס
 כיון שלא היה צבונס כנ"ל, ור' יכודא
 מקיל שמוטיל לו העצדות שיכוון מן
 אוחס זמן והלאה:

פרשת כי תשא

לך ה' הממלכה והמהנשא לכל לראש,
 אינו מוכן לכאורה היה לו לומר
 המלוכה, וז"ל כמו הממליך מלכים, וכן
 דרשו רז"ל על המהנשא לכל לראש אפ"י
 ריש גרונחני משמיא מוקמין ליה, וי"ל
 עוד דהנס כחיב ואחס קח לך בשמים
 ראש כו'. י"ל בדרך רמו, דהנס משס
 היה בישראל מלך, וכן נמי כל ראשי
 דורות הם גילויי משס כידוע, זה י"ל
 ואחס לרבות כל גילויי קח לך בשמים
 ראש, לכוין הראשית לא להשחרר כ"א
 בשמים ראש לכוין בה הריח בשמים
 כידוע למצוינס, פ"י לכוין רק לש"ש,
 מר דרור, וכמו שאמרו רז"ל זרוק מרס

בחלמידים, י"ל מרס לשון מרוח וקאי על
 מלכות שמים וסוף לשון נקבס מלכות.
 פ"כ אומר מרס פ"י היראה שמים, והנס
 המקבל פליו פול חורס פורקין ממנו
 פול מלכות ועול דרך ארץ, וכן פשיע
 חירות על הלוחות, פ"כ כחיב מר דרור
 מרוח של חירות, כי כל היראה הפלו
 קודמת להכמתו חכמתו מהקיימת וקאמר
 חמש מאות, פ"ד זה עושס יחוד בכל
 ס' פרלופין המרמוז ד' אוחיות סו"י
 צ"ס ובקוץ חיוך כידוע, וכל א' כלול
 מפשרס עד למאות, וקנמן צסס מחליות
 ר"ן, י"ל קאי לחקן המדותיו, פ"ב פ"י
 רש"י קליפס סך, כי הנשמה נקרא סך,
 כמו שכחוב האדם עץ השדה, כי הגוף
 נקרא צשר אדם, וקליפות הנשמות הם
 מדוח הרפוח לחקנס ולצדדים, למשל
 האהבס לצרור לכוין רק לה' יח'. והשנאס
 ברע לצד ולא לסיפוך חלילה, וזה מחליות
 חמשים ומאתים, פ"י להסנכג דוקא
 בסיפך ממדוח, נמלא שניסס טיביס
 ושניסס הם עורש מחלית כפ' רש"י ז"ל
 ור"ן אוחיות נר נשמה כידוע, וקנס צושס
 הוא חכמה וצונס כמו שכחוב קנס חכמה
 קנס צונס ג"כ ר"ן, פ"ד זה נשלים הנשמה
 ורוח, (ממילא גם לנפש חופלה ומכמחליות
 הניל חופלה מהחל לעילא לנפש רוח
 וממילא גם לנשמה, פ"כ כאן נר ולמעלה
 נר דוק), וקידס חמש מאות, הוא הכנעס
 כמו קידס על אפ"ס, וזה בשקל הקודש
 לכוין הכנעס עוצה ולא משוס רע, ושמן
 זית, השיג חכמה פליונס המרמוז בשמן
 זית, פ"ד שחכי בצלמך כאן פ"ד זית
 המרמוז בשכחס אס צשוס פשס חשכס
 בו יח' לכוין בצלמו כאן פ"ד זה וישיג
 חכמה מאין המלא הין לכוין יש ויש
 אללך כמו הין שלך לרק פ"ד ומשחח.

פ"י חחצר אה אוכל מועד הוא היראה, ואת המזבח המשובש זבח יצרו, ואת המנורה הוא חכמה, ואת השלחן הוא אכילה, ואת הארון הוא החורש שלך להיות סגן במעלה עליונה כנ"ל, ולפי זה י"ל נמי לך ה' הממלכה המשיך מלכות שמים לחלמידים כנ"ל זרוק מרה בחלמידים עי"ד זה והמחנשא לכל לראות (כי ש"ל לכל לראש), פ"י המחנשא לכולם גורשם עי"ד חורשם שחיה ביראה שמים: וידבר כי אל משה לאמר ראש קראתי בשם צלחאל כו'. דכנס ויראשו ה' את הארץ כו' עד הים האחרון פרשו עד היום האחרון, כי הראש ה' למשה דור ודורשו כו'. ולמה זה אי משום הפנוג לו ויראשו יהי גזיו עליונים, ו"ל כדי להמשיך אורו ונילוץ משה בשם, ואי משום הרשעים שבראשו כדי שימצא מין את מינו, ויקח מהם ככה וכנילוץ שלכם כי משה הוא שורש נליצי ישראל, וכמו שכתיב וימנע מרשעים אורם כו'. וזה י"ל ראש כדי להמשיך אורו קראתי בשם צלחאל, מי שהוא צלחאל וצוה צו יח' סיכה בן אורי להמשיך אורו יח'. בן חור להיות לו חירות מכל כמו שכחוב חירות על הלוואה, וכן כל קדושו בידך ע"כ אמרו רז"ל מאן מלכי וכו'. וכן דריק מושל, וכן יאמרו המושלים כי הם מושלים בכל, וכן י"ל נמי להמשיך חירות לישראל, וכן פרשנו מה שאמרו רז"ל בגמרא אל הגשו במשיחי אלו חיטוקות של בית רבן, ובנביאי אל חרשו אלו ח"ח משים חכם עדיף מנביא, ולכאורה היה ראוי לכחוב ולנביאי אל חרשו בגניפה שייך סב' כמו אל הגשו בו, משא"כ כאן היה לכחוב ולנביאי אל חרשו, וכן באמת כתיב בן בחלוי זה הוא בדברי סימיו

אך האמת הוא כי לדיק גזר וסקצ"ה מקיים יכולים לפעול וגזור שלא יוכלו להרע לשום דבר ישראל, (כ"א הגאולה גמורה אי אפשר לגרום קודם הזמן כי מושבצים שלא לרחוק את הקץ, ואם דוחק את הקץ צוה אינו נקרא לדיק, כי הוא עובר שצופה, משא"כ שלא להרע יותר מן הגלות, זה יכול לפעול יותר). וזה י"ל ובנביאי דבר החלוי שלא חרשו כלל אם ירצו בן נביאי ומשי"ם לנביאי גופייהו ע"כ בחסלים כתיב ולנביאי, ונביאי י"ל לשון כיב שפחים, פ"י המדברים אלי בן חורש לשמה בן חפלה, (ולכס נמי עוד יש סוכה, כי הקול קול יעקב אין הידים ידי עשו), וזה בן חור למטה יסודם ופיעל ממעלה ליסודם, כי מטה פרשו רז"ל על ממשלה, כמו שכחוב מטה עזר יסלח ה'. ומעין זה פרשנו הפסוק שררך אגן הספר אל יחסר המזג, כי רז"ל פירשו על סכדריין, ו"ל כמו סיכר הירח מאיר צלילה ומליל עי"ד זה את האדם מכל מכשול, וזה אגן הגנה, בן הם מגויים גם בגלות שנקרא לילה, וזה אל יחסר המזג, פ"י לעולם גם בזמן הגלות מפמיד סבורא צ"ה לדיקוס, בכל דיר לבקש רחמים ולצטל כל גזירות קשות וכן מעין זה פרשנו הפסיק לאינס וראינס בנות ליון בעפרה כו'. כי בחוץ לארץ נקרא יליאש זה קאמר לאינס וראינס גם בגלות בנות ליון הם ישראל המצוינים וחחומים בצשריכם בריחו יח'. בעפרה שפערם לו אמו, קאי על כנסת ישראל כידוע, ביום חחונח, וביום שמחה לבו שלומדים חורש לשמה איחא שמשמה את המקום צ"ה, וזה ביום שמחה לבו פועלים שפוערים לו יח' עפרה, פ"י שיחגלה מלכותו שלא יוכלו הפוערי כוכבים להרע כלל

סו זכרון כי תשא זאת

כלל לישראל כי בליז מלכותו בכל משלה ופועלים שיחגלה כן, וכן פרשנו הפסוק אך זה שצחתי השמרנו כי אזה הוא כיו לדעה כי אני ה' מקדשכם, פ"י אך זה אויביכם אזה אזהם ואכניעם במה וקאמר זה שצחתי השמרנו, גם הלימד תורה המיד נקרא שנה כידוע, וזה קאמר כי אזה הוא בני וביניכם לדעה כי אני ה' מקדשכם פ"י שיחגלה כן נחזור לפנינו ואמלא אזהו רוח אלקים כו'. לחשוב מחשבות לפשות כי רצון יראוי יעשה, וזה קאמר לחשוב מחשבות לפשות בזבז ובכסף פרשנו להמשיך שפע אפילו רק במחשבת בזבז פ"י מזוני ועושר המרומז כמו שכתוב שלחן בלפון ומלפון זהב יאחס, ובכסף קאי על בני שבא מחיט השדרה שנקרא חבל הכסף, וכן בניו הם נכספים לו, ובנחושת קאי על חיי ה"פך הנחש שגרים ה"פך, פ"כ י"ל כתיב ויעש נחש נחושת, וכן שורשו הוא ב"ח עץ חיים, ובחרושת אבן למלאות פ"י לטוה שכל עליון לפעול באותיות הפלס ובדיבוריו כי האותיות נקראים אבנים כידוע בספר יצירה, וזה למלאות לישראל לרכס ושאלחס, ובחרושת עץ, לטוה שכל לפעול בחירה הנקרא עץ חיים, וזה ובחרושת עץ, לפשות בכל מלאכה, וכמו שפרשנו ג"ל אורך ימים למימינים זה ולמשמאלים זה עושר וכבוד פ"י לממשיכים זה הפיקר הכריך כמו סימין שהוא הפיקר לאדם יכול להמשיך אורך ימי' שהוא הפיקר הן לזה והן לפע"ב, ולמשמאלים זה יכולים להמשיך עושר וכבוד שהוא ג"כ הוא כמו שמאל שסייפ לימין ודו"ק :

(מכ שיש לפעמים כמו חלצי לזנה הוא מה שנפל לי בפת הכתיבה לא בש"ק עשיחי לו מדור בפני עצמו) :

בתיב והחכמה מאין המלא כו'. הנה איהא אין מזל לישראל, לכאורה קשה הלא איהא אלמלא אזה שאל כו'. פ"י רש"י אזה ה"ס לך מזל שלו והוא בלדקותיו מזל שלך, וכן עוד ראיות על זה שמזל מופיל גם בישראל, וגם כי איהא בני חיי ומזוני לא בזכותא הליא כ"א במזלך וכי אשמינן בשביל הגוים חלילה כיון שישראל אין מזל, וי"ל פשיט אין מזל מגיע לישראל דמופיל השיבט והפלס ולדקס לצפל גזירה, וי"ו מחלקת, כי גם חדר מכני משא"כ אזה המזל הוא לפוז ודאי בישראל פשיט' דמופיל המזל, וכי בשביל שאני זכר הפסדתי וזנה יחורץ, ועוד י"ל כפי מה ששמעתי דכנה שמעתי מכרז המגיד מראוונא ז"ל אין מי שהוא כאין בדעתו יכול לפשות מזל טוב לישראל והנה בני חיי ומזוני חלויים במזל, דהנה מי שהוא כאין משיג חכמה ובינה ודעה כי הכל זה מחכמה כי הכל אחד פ"י ד החכמה מצין דבר מחיך דבר, וגם שכתוב נמי בינה והחכמה מאין המלא, ואיזה מקיס בינה מי שמחזיק עצמו בחיטבו עניני עצמו מחזיק עצמו כאין, ואי זה שפ"י שאין מחזיק עצמו לדיק שנקרא זה וזה כפ"י ואי זה מלשון ואין זה מקיס בינה ממילא זה נמי לדעה, כיון שמצין בחכמתו יודע נמי וזה דעה, והנה איהא דעולם נברא בג' דברים בחכמה ובינה ודעה כמו שכתב ה' בחכמה יסד ארץ כונן כו'. פ"כ הדברים שקיוס העולם חלוו בהם נמי חלוו בג' דברים אלו דסיינו בני חיי ומזוני, והנה אין מזל לישראל כפ"י ה"ל שמשגי חב"ד כמו שכתוב והחכמה מאין המלא כו' יכול הוא להמשיך בני חיי ומזוני, וי"ל בדרך זה מחכמה חיי כמו שכתוב החכמה החי בפ"י

זכרון

כי תשא

זאת

סז

בעלי. ומזינס מזוני כי הוא לפון ופמור
 כי נקרא מבין דבר מחוך דבר מס שטוס
 לפין וכחיב מלפון זכב יאחס, ושלחן בלפון,
 ומדעת [אולי ז"ל בני] וכמו שכחוב וסאדס ידע
 כו'. וחלד וכי זס י"ל כי ששא אח ראש בני
 ישראל לפקודיכס. פי' כשחלס לזכור אחס
 לעובס למלאות חסרוכס, לשון לא נפקד
 ממנו אים, פי' או בני או חיי ומזוני,
 ונחנו אים כופר נפשו כו'. פי' יראו
 לדיק שמכיר שפלותו שאינו מחזיק נפשו
 לסי שלס שמכיר שפלותו, זס כופר נפשו
 לסי. לשון כפירה ממון שאינו מחזיק עצמו
 ללדיק לסיות נחשב צעיניו שסוא לסי.
 ולא יסיה זכס נגף בפקוד אחס, פי'
 לא חסיה לסס אחו סנגף וסלמר של
 פקוד אחס לסיות לסס חסרון כי סוא
 ימלא חסרוכס בצמח אל ז"ס:

עוד ממין זס ראש קראחי זסס בללאל
 בן אורי בן חור למס יסודס
 ואמלא אחו רוח אלקיס בחכמס כו'.
 סנה כחיב רוח אלקיס מרחפה על פני
 סמים, כי סמים שורש של סחאות כדאיותא
 צספר שפרי קרושי על שמגדלים כל
 מיני למחיס לסחמנג זסס סאדס, וי"ל
 עוד כי מים סוא חסד סוא סאכבס
 וסחאוס ובשורשס סוא אכבס גדולס
 לסבורא ז"ס זזס פני סמים, זזס ורוח
 אלקיס מרחפה לכגן על פני סמים, וסנה
 מי שאינו חשב צעיניו ואינו מחזיק עצמו
 בלדיק כ"א מייחל לחסדו יחי חמיד,
 סגס שצא לו קדושס ופועל נסים יודע
 שסוא צעובו יחברך פיזר לו יחי ולישראל
 על ידו, וכמו ש"ל יודע דוד כי סיניו
 סי למלך על ישראל, וכי נשא ממלכתו
 בצבור עמו ישראל פי' שדוד לא נחגס
 מגדולתו ולדקוחיו וקדושחו, כי סבין יודע
 פאמח שסיניו סי למלך על ישראל, סי'

יחברך סיניו אחו לסיות כלי מוכן למלך
 על ישראל וכן נשא ממלכתו ידע שסוא
 בצבור עמו ישראל, ולא עמס עצמו
 לסחזיק עובס לעצמו לסבור שסוא מלדקחו
 או לסחגאות חלילס, וכן איותא על מזמור
 סי לא גבס לבי צפי במדבר במדרש יפי"ש
 כי טוב לפשות ככל סמינין סס, זזס י"ל
 ראש קראחי זסס בללאל, מי שסוא בלל
 אל ז"ס, וכמו שחרגס רביחי זסוס לשון
 חשיבות, וכן לסיות בן אורי לכמשיך אור
 למסס, בן חור, חירות משעבוד גליות
 וממ"ס ולסמשיך חירות, למסס יסודס,
 יכול לספות אח יסודס סס ישראל לדרך
 עיב, ואמלא אחו רוח אלקיס בחכמס
 כו' דכנס יש לאדס לפעמים חכמס ובינס
 ודעת ואינו מחכנג עמס כאורס ר"ל
 חכס לברע, ומשא"כ כשס לו ריח אלקיס
 בחכמס ובכל מלאכס סוא סכל לסי יחי.
 לחשוב מחשבות לפשות י"ל דכחיב רלין
 יראיו יפסס כו'. זזס לחשוב מחשבות
 שיחשוב וירלס לסיותס מחשבות מחקייתס
 שיפסס רלונו, זכב, י"ל לסמשיך לספועלס
 לרכס, וכן פרשנו רלין יראיו יפסס ואח
 שיפסס ישמע סירא וישיפסס או ישמע
 קאי על כצירא ז"ס שמש שופסס של
 ישראל וישיפסס פי"ד כלדיק כרס, וכנס
 י"ל עוד דכנס כחצנו כמס פפמים על
 און מזל לישראל זסס כרז סמיגד מראונס
 ז"ל, מאין זא סמזל לישראל בדברים
 שחלויס במזל בני חיי ומזוני, זזס י"ל
 לחשוב מחשבות לפשות כו' כי מחשכס
 סא נפלס ואין, משס זא מזל לישראל
 מיראיס שמחקניס רלונס, בן נמי י"ל
 זזס לפשות זכב י"ל קאי על עושר כמו
 שאיותא מלפין זכב יאחס, יכן איותא
 ובימנך שלחן בלפין, וכסף, קאי על בני
 י"ל על שכרע סולך לרך חוב שדרס
 וכן

וכן פרשו רז"ל על פד שלא ירחק חבל
 סכסוף חוט השדרה, ונחושת, קאי על חיי
 שמסנחש זה גרם של מיחסי, ו"ל שחיי
 נקרא נחושת הסיפוך של מיחסי כמו שרש
 חשרש וכיוצא, וי"ל שפי"כ עשה נחש נחשח
 ורחש אוחו וחי:

ובן פירשנו הפסוק אלקים יחננו ויזכנו
 יאר פניו אחנו סלס, דהנס כנ"ל
 מרוח אלקים זה להמשיך שפע כנ"ל,
 ושורש כל שפע הוא בני חיי ומזוני שכולם
 נקראים חיים וזרכס ושלוס כו', וזה ו"ל
 אלקים יחננו קאי הרמז על בני כלומר
 ישפיע רוח אלקים כנ"ל להמשיך שפע
 בני, כמו שכתוב הילדים אשר חנן אלקים
 אח עבדך, וזה יחננו, ויזכנו קאי על
 מזוני, וכמו בזרעאיות רבס ואזכרך בממון
 יאר פניו אחנו, קאי על חיי כמו שכתוב
 זאיר פני מלך חיים:

ברתיב מי יתן לי אבר כיונס אפוסה
 ואשכונס, ו"ל דהנס הסחובס
 נקראת מי כנ"ל כמס פעמים, וידוע
 שהמלאך נקראים כנפי יונה, וכנסת ישראל
 כיונס אמחילא, וכן ידוע שיונס אינס
 ממרת זה זוגס, וזה מי יתן לי אבר
 כיונס לפשות מלוח רליוות לו יחצרך
 שישיו נקראים כנפי יונס אפוסה ואשכונס
 דהנס פרשנו ממולח עסור קודש, כמו
 ששמעתי זה הפירוש לכווח מעורב עסור
 וקודש כאי איני יודע זאויס אופן, ולפיל
 פרשנו כי עסור הוא עסרה הספס ודביקות
 סבורא ז"ס והסבורדה ולפשפש במעשיו
 וקודש נקרא פשות רליוי יתי לפעול נחת
 רוח לפניו יחצרך כנ"ל זשס ספר שמרי
 קדושה, ולמשל סעבר נאמן שרואס לפשות
 רליון סמלך זאשכונס אח סמלך לריך גס
 לרלוח שיסיס רליו לפני סמלך לכווח
 מעשיו רליוס זיאסוב אוחו סמלך כדי

שחסיס זה רליוו מכח אל ספופל לפעול
 לכווח למלך רליון מלוח למשל למלך שאינו
 חסר ילווס ובפשיפות סבורתי מלך יש לו
 מי לפשות רליוו וסוא אובס מי שאובס
 אוחו ופופל חפלנו לפוכת סעבר ולריך
 סעבר לרלוח שיסיס רליו חמיד להמלך,
 כי גס זה סוא נחת רוח להמלך, כי מי
 שסוא אובס אח אחד מפני חכמחו
 ומרוחיו סבוזיס וכיוצא זודתי סאובס יש
 לו חפנוג מאסכס סמשמחת סלב של
 סאסכס, משא"כ סשנאס הוא סיפך מזס,
 ופוד טפס כי אס סוא אובס להמלך
 מפשיו יוחר רליוס, וזה ממולח עסור
 קודש, וזה אפוסה ואשכונס, אפוסה סוא
 לפוף וסודבק זו יחצרך ולסטר נפשו
 ולקדשס לפניו יחצרך, ואשכונס נקרא
 סנחת רוח ספופל זמפעשיו סבוזיס, (כי
 מי סנוחן לרדס דבר סוי כאלו סוכן אלנו)
 כאלו סוא סוכן ומשפיע לסבורא משא"כ
 זששפעת אורו יחצרך אלינו נקרא סנחתי
 זחוכס, פוד ו"ל יתן לי אבר כיונס כו',
 דהנס כתיב זשזח זשזח זשזח, ו"ל
 סלשון כפול ובשיווי, דהנס איחא לריקים
 אין לסס מנוחה לא זפוס"ז ולא זפוס"ז
 שנאמר ילכו מחיל אל חיל כו' וסנס ידוע
 ששזח סוא אי מששיס זפוס"ז, ושזח
 נקרא מנוחה, וסאמר אין לסס מנוחה,
 אך סוא כאלמה סעובר אח סבורא ז"ס
 זה סוא ספיקר מנוחה, וכן כתיב זיוס
 סיח ס' לך מעלצך ומרגזך כו', קאי על
 שזח משא"כ מסמעשיס עיזיס וזכקות
 ופזודות סספלס ושירות וסשזחות, ולחי
 זה סוא ספיקר מנוח, וזה ו"ל שזח זשזחון
 כי שזחון פירושס על שזוח זעפ שאינו
 גמור, כמו שאיחא אישון זה פיון על
 שנרלס זס לורח איס קפו, וכן סאמינוך
 אחיך על קפנוחו זפיוו זאוחו זמן, וזה

העמיד דיניו לנקום מסרוֹס לטרע לעמו
 ולהדריכם בדרך שלא עוב הוא לגרום
 להם לער או מרידה בו חלילה, כי זה
 לא עיב להם, וכנס הדין בזה השורש
 הוא עובו של המלך מלכים, ונסה לפעמים
 נראה לצעלי דיניו שגם לזה ראוי לטרע
 ובאמת אינו כן שאינו גורם רע, וגם
 אפשר להדריכו וללמדו שיחנכג כשורה,
 לא עייד לער, וזה חפץ המלך כי חפץ
 חסד הוא אם שכל להאדם בא אל המלך
 בעלמו ממילא עוב וזה המחקה הדיניו
 בשורשם הוא המלך בעלמו שלא היה ראונו
 בהדינו כ"א להטוב ולקיים את הפולס,
 וזה חפץ חסד מי שהוא חפץ חסד, מה
 שלא היה לו כ"א לער הוא ימשיך מעולם
 הנעלם שמרומז שהוא לשון נסתר,
 ובחשבה בעלמה נמי פועל להטיב לו,
 וזה ישוב ירחמנו אם ישוב בחשיבה
 ירחמנו, וגם בלא חשיבה אפשר יבדש
 פונותינו, ונסה החסד מרומז בלשון אתה
 כמו שמדברים אל האב, שהוא מרחם
 כרחם אב, וגם שמרגישים עובו וחסדו
 מראים אותו על מה שמרגישים עובו
 אתה כי משיגים אותו כביכול בחסדו
 שבה ממנו, ונסה שורש של החסד שהוא
 בהיכלות בא מנדיבות המלך ועוב לבו
 שרצונו להטיב והוא ניצר חסד שנוצר
 ושומר לפשות חסד ואותיות רצון ואנור
 של החסד, וזה י"ל מרומז בהוי"ו של
 ואחש שראשש הוא יוד של המזל ככ"ל
 בלא חבשל גדי, ומסיו"ד נמשך שפע
 להחסד שמהפפע להפולס, כי פילס חסד
 יבנה, וזה ואחש קח לך, וגם י"ל קח
 לך למטה, כי משורש החסד מכ"ש בא
 כל שפע רוחניות קדושתו ית' וחכמתו
 ית' וכל עוב ושכל ואורו ית' וקדושתו
 ואהבה ויראה, וזה בשמים ראש, כי יש

בשמים

י"ל שבה שבתון שבות מופט, דסינו
 באותו פנין שבוט שלא לסיח מניחה
 לילך מחיל אל חיל בו, וזה י"ל מי יחן
 לי אצר כיונס להחזק בהבורח צ"ה
 בדביקות גדול באהבתו ויראתו שנקראים
 כנפים כיונס שאינם ממרח בן זיגה, פי'
 שחסיס הדבקות בדרך אמת בלי שום
 הפרובות פניה אחרת ואהבה ויראה
 אחרת, אפופס כ"י, פי' אחדבק בו ית'.
 ואשכונס שחסיס נקרא מנוחה הדבקות
 וסליכות מחיל אל חיל לפוף ולהחזק
 בו ית' חמיד ואשכונס כ"ל בשבה קודש:
 צ"ח ואחש קח לך בשמים ראש מר דרור
 חמש מלות בו, י"ל הדיבור ואחש
 שהוא מיוחד, דכנס אמשול משל לאב
 מדברים לנוכח ולאב זקנו מדברים בדרך
 נסתר כידוע, הגם שהוא ג"כ אב ויחור
 שהוא אפילו אב לאביו ושורש לאביו מפני
 דחקו מאדם מדברים לנוכח [כי ל"ל
 לנסתר] פי"ח אי' בהורה פעמים לשון
 ינוכח ופעמים לשון נסתר, והגם שהוא
 יכלל אחדות אחד קאי על הקצ"ה בפולמית
 הנעלמים מאוד כמו שכתוב השלך על
 ס' יסדך וכו' וכלכלך לשון הוא, וכן
 יוסיף על ימיה, וזה על ס' על החגלות
 לסי, כי אין לו דמיון לא באות ולא
 בקו"י כ"א האליל שמו ית', והוא ושמו
 אחד וכפי מה שהסברתי ונשכח, ועל זה
 המשל כחייב פתיק יומין יחוב, ואיחא
 בצוהר כחמר עב דיחוב על דורדיא
 שבשירשם נמחקין כל הדיניו, וכן איחא
 בים נגלה כזקן מלא רחמים, ונסה
 אמשול עוד משל למלך שהוא עיב וחפץ
 חסד, ורק רואה להטיב ולהשפיע לעמו
 ברוב חסדו ונדיבותו לבו נוהן כל מיני
 שפע ביד הקרובים אליו ובהיכלו ביד
 שריו וצניו ונכדיו, וגם מגידל טיבו

בשמים גשמיים, וזה בשמים ראש של שורש, כי איתא בשם שדיצר בצורה הסורה נחמלא כל העולם כולו בשמים וגם איתא הדולאים נחנו ריח אלו בחורי ישראל בלא פעמו טעם הטא וזה ידוע למשיגים האמת בקדושתו ית' שמעשים טובים וקדושתו ית' בא ריח טוב, וזה הוא ריח ג"ע וזה בשמים ראש ומר דרור לשון מרות הוא מלכות שמים ויראתו כהעזרה, וזה דרור לשון חירות, שפי"ד זה הוא חירות ממלאך המות ומשיעבוד גלותו, וכן שלא חסי' מרס שמורה שי"ל היא יראת אחרת שבה ממנה עלצות ומרס לשון מרות כ"א יראת טובה, חמש מאות, י"ל דהנה יש חמשה בחינות נשמה וכל דבר שבקדושה אין פחות מעשרה עד שבה למאות וזה חמש מאות, וכן שמרומי צה' שנכלל מעשרה ומעשרה לעשרה עד לחמש מאות, וקנמן בשם היא קליפת עץ לסיוח גם החינויות טוב, ולסיוח מחליחו חמשים ומאתים הוא גימטריא כ"ה, כי לריך האדם לעשות מאות שלמות רצויה לסבורא צ"ה לגרום נחת רוח לפניו ית' המיד, וגם לפיין לסיוח נפשו מחוקנה כניל בממולח פסור קודש לסיוח נפשו מפוסרת, וקודש הוא להשפיע חפנוג לו ית', וכמו שאיתא בשערי קדושה שקדוש נקרא שאין כוונתו כ"א לגרום נחת רוח לפניו ית', וזה ממולח פסור קדש, וזה מחליחו חמשים ומאתים סך הכל חמש מאות כ"ה שפיין בנר מאוס שחסיס של בשם, ובנר ה' נשמתו שחסיס פסור, וקנה בשם פי קנה שממנה בא הדיבור חורס ודיבורים לשמו יחברך והפלה לסיוח בשם, פי הפלות ריח טוב לפניו, וזה חמשים ומאתים לסיוח של מאוס והוא נר :

ומשחת בו אה אוכל מופד כו', לסיוח סיראס פסורה, וגם כל המדות וסחשוצה וסכנפס לסיוח הכל משוח לרבות קודשא לרנון לו ית', עוד שכחתי וקדש, פי' סכנפס לשון קידש על אפיס חמש מאות כו', לסיוח הנשמה וכל חלקיה של ושמן זית מרומי על אור חורס וסחלסבות לו ית', וזית מרומי בשורש של האור, סין, שבשם סוי' צ"ה יש י"ב צירופים באדני י"ב אותיות פ"כ גימטרי' אדני כו', ומשחת כו' :

בתיב ופץ הדפה פוז ורע לא האכל ממנו, י"ל דהנה יש אדם מורה לו יסחר למס שצריך לו בחלואה גם שזולתי אין חפץ לחמא פצירה ידוע כ"ה מה שאפשר לומר כן, וכן מקיל לו אדם לעלמו כמו שכחוב ומקלו יגיד לו פדשו רז"ל ומקיל לו יגיד לו וזה עץ הדפה פוז ורע, שדפה נוטה צו טוב ורע סן ולאו, כמו לסרע או לספיב פדשו צו רז"ל שאוכל ושלח אוכל לא האכל ממנו אך י"ל שזה הוא רז"ל העניות מעצרת על דעה קינו על אוחו עץ הדפה הני"ל כי שם הים לו לאכול, כי אמר לו הוא ית' מכל עץ הגן אכול האכל ומפץ הדפה כו', וזה הוא חופלה להני"ל בראש הפרשה שראוי להמשיך מזונות קודם, הנה בכור וכו', י"ל כי קודם שיחקרב לשרה בקידש לריך לרחוץ עלמו למסר עלמו סן מעצירות שאדם דש צעקבו שנקראים רגלים סן לסיוח האכבה וסיראס פסורים באמת לו ית', וגם סרחיט עלמו שחסיס בדרך אמת, וזה כויר נחושט וכו' נחושט לסיוח באמת שיש לו רגלים, וכן נחושט י"ל סיפוך של זוסמת נחש כני"ל :

ועוד ראשים בצורי אדמחך כו' דהנה סקצ"ה סתקין מזונותיו של אדם

הוא החתום של הכותבות שבה אל הקול
 שפדיון נעלם אל הו"ד שבו שורש כל
 אוחיות בכל אוחיות יש נקודה וסוף.
 וכן כל דבר שבקדושה אין פחות מפעשה
 וזה גדי מול שלי שאין נראה, והנה
 השבועה נקראה אם כמו אם שמולדת
 הולד ומשפחה ומרחלם אוחו, וכן עו"ד
 השבועה שלימה נעשה האדם כקמן שולד
 ועסוד ונקי מכל סוג, והנה ידוע מהדם
 נעבר ונעשה חלב, וזה הוא מרומז
 בהמחקה הדינין שמרומז באודם נעשה
 לבן כמו חלב הוא חסד ורחמים, והנה
 עו"ד השבועה ממילא יתמחקו כל הדינין
 גם של גשמיים ופרנסה וכן כחיב ושז
 ורפא לו, וכן כחיב כי שז אפי ממנו,
 והאדם הדיוק לא יסיב קודם כל מגמחו
 שישבו העולם השבועה ועו"ד זה חסיד
 להם ממילא לרכס בגשמיים, כי"א קודם
 לכן יראה להמשיך לרכס. וזה י"ל לא
 חבשל גדי לשון ביטול חבואה, פי' לגמור
 להיות המזל עליון משפיע לעולם, בחלב
 אמו בהמחקה הדין שחסיב עו"ד
 השבועה כנ"ל:

פרשת ויקהל

דהנה יחא ר' חנינא בן עקביא
 אומר רבא סב"ה לזכות אם
 ישראל לפיכך הרבה להם חורה ומלוח
 כו'. לכאורה אינו מובן אדרבה בזה
 קשה לקיים הכל, וגי' ששמעתי דאם
 אדם עושה מלוח כחקנה הוא כאלו
 קיים כל החורה, והנה יש לפעמים
 חשק לאדם לזה יוחר ואדם לזה יוחר
 וכלל הוא עוב, וזה הוא לזכות את
 ישראל הרבה להם חורה ומלוח, ויש
 עוד לומר מעין זה, דהנה שקולס שבה
 ככל

ואח"כ בראו, וכמו שאמרו רז"ל רחיים
 בלוארו וסוף יפסוק בחורה, כן האדם
 שרוא שיוגדל ויחרבה כבוד שמים ממילא
 מחאוב שישבו העולם בהשבעה לפניו י'
 נוחן עלה להיות פועל בעזרה אל ז"ה
 ובחפלה וחכמה להמשיך שפע גדול ופרנסה
 בריוח להיות הפס פנויים לעבודה שמים
 כנ"ל, ובלא זה הנפש אדם מרגיש ממי
 בא לו לרכו ובה ומחקרז אל כדיוק
 כממשיך זה, וזה ידוע לכל העוסקים
 בזה דוק והשכח, וממילא ידריך אוחו
 בדרך ישרה ולא לראות דוקא להמשיך
 השבועה לבד ואח"כ כשיהקנו מפעיהם
 להיות להם שפע, הגם שאיחא כן בחובה
 כלבבחה, זה הוא להאדם שבה לו הסוד
 השבועה ודאי לא ימחין עד חסוי לא,
 וכמו שאיחא אל האמר לכשאפנה אשנה
 כו' משא"כ לאדם אחר, וכנ"ל שפעשה
 בבורא ז"ה, וכן אמרו רז"ל לא
 נחנה חורה אלא לאוכלי המן, וזה אם
 אין קמח אין חורה, הגם שגם לסיפך
 איחא, י"ל קאי על הדיוק שהוא עוסק
 בחורה וכול להמשיך קמח דו"ק, והנה
 ידוע שאורו י' וקדושתו מחלצת בלוחיו'
 חורה, והנה מה שסיב הוא שיהיה יכולים
 להמשיך מהנסגוח הבריאות העולם והאדם
 להיות כן עשה נמי פרנסה בריוח קודם
 וזה י"ל ראשית בכורי אדמחך חבוא,
 פי' מהראשית המשיך להיות בכורי אדמחך
 שהמשיך אהה עניני גשמיים ולרכוח
 באדמיות, ביה, כמו לביה ס' אלקיך בשביל
 ביה ס' אלקיך, לא חבשל גדי בחלב אמו,
 גדי פרושו המזל כמו גד גדי כי"א שיש
 מזל פשוט ויש מזל עליון שמשם בא בני
 חיי ומזוני וכנ"ל אין מזל לישראל מעולם
 הנעלם שנקרא אין, ועל העלמו מרומז
 [מזל] ציוד שהוא שורש כל השפע כי

יומחן עד שבת :

לא חצברו אש בכל מושבותיכם ביום
השבת, פוי הגם שמוחך לשוב
בשבת שלמה בש"ק לא לצבר אש
הי"ר בכל מושבותיכם לעשות סיגופים
ובכיות ולעקות גדולות ומשונות כ"א
בדרך כלל כנ"ל. וכן שמעתי מהרב הג'
מניקלשפירג ז"ל בכיותי אללו בק"ק
סינאווי אלו שמרו ישראל שחי שבתות
פוי בישומו בשבת קודש פי"ד קדושת
שבת בא התעוררות לשוב בשבת ויגמרו
השבתה בחיל, אח"כ יהיה שבת הבא
כולו קדוש, וזה שחי שבתות :

עוד פרשנו בעזרת אל בענין לעלמו
הפסוק לא חצברו אש כו', דהנה
פוי על עוד כל ימי הארץ זרע וקציר
כו' דהנה למעלה נתיב שכשנפ הקצ"ה
שלא לשחת הארץ עוד כלל ואמר עוד
נוסף על זה אני עושה שלא לכיות
אפילו שום חולשה ר"ל שלא יהיה שינוי
האוויר כלל, וזה עוד נוסף על השבועה
יהיה כל ימי הארץ זרע וקציר צמנו,
וכן קוד ומוס קין וחורף יום ולילה לא
ישבותו, ועוד פירשנו לא, ישבותו, למעט,
דהנה פוי ביום הניח לך סי מפלצך
ומרגז כו' פשוט דקאי על שבת. וי"ל
ביום פוי בשבת הניח סי לך מפלצך
בימי החול אפילו וכן מרגז כו'. כי
בשבת קודש בעת רצון הפעול כל טוב.
וזה י"ל לא פוי אש לא בן, כי אש יש
שינוי האוויר חלילה מה הפעלה, ישבותו
וראו לשבות ובשבת יתקנו להיות צריאות
הגופים כראוי, וזה י"ל לא חצברו אש
פוי לא הניחו לצבר אש הוא דין, בכל
מושבותיכם אפי' במקום שחומאים באזה
כה ביום השבת :

אלה

ככל החורט כולם, ואיחא המשמר שבת
כהלכתו אפילו עובד פ"ג כדור אנוש
מוחלון לו שנאמר אשרי אנוש יעשה
זאת כו' שומר שבת כו'. וזה י"ל ויקהל
משש ויאמר אליהם אלס הדברים אשר
אוס סי לעשות אחס, הגם שקשה לקיים
הכל, ששה ימים כו' וביום השביעי יהי
לכם קודש שבת, חסיס נחשב לכם כאלו
קיימתם כל החורט, יכן יש עוד לומר
נמי להיפך, כי האו"ך אפשר לשמר את
השבת כהלכתה, לזה אומר אלס הדברים
אשר אוס סי לעשות אחס ששה ימים
הפעם מלאכה פפ"י הדברים אשר אוס
סי לעשות אחס, פוי פפ"י החורט הסי'
החכמה אז וביום השביעי יהיה לכם
קודש שבת שבתון לסי כי בתוך כל
החורט יש נמי חשיבה ואם חוטא ישוב
בשבת, וימחול שסי' פי"ד השבת :

בל העושה צו מלאכה יומת, י"ל דהנה
הואלס והכנסה מרשות הרבים
לרשות היחיד אסור אש לא בשביל פקוח
נפש, והנה השבועה שאדם חוזר בשבת
שלימה הוא הכנסה מרשות הרבים
לרשות היחיד, כי כל העצירות נעשים
זכיות והעצירות הן רשות הרבים של
פולס הפירוד ר"ל ומכניסם לרשות היחיד.
אך זה ודאי שרי בשבת קודש כי הוא
פקוח נפש ממש ודוחה את השבת, אך
מניה שבת מה חסא עלוי. אך פי"ד זה
שישוב השבועה שלימה בדרך כלל בשבת
קודש ובחול יגמור השבועה חסיס לו
בשבת הבא שבת יותר טוב, וזה י"ל כל
העושה צו מלאכה יומת ובשמלאכה ה"ל
פרוש יומת לשין המחנה כמו שפי'
רש"י ז"ל בירובעל יומת עד הבוקר
פירש רש"י ז"ל עד הבוקר המחינו, פוי

פרשת פסודי

אלה פסודי המשכן משכן כו'. ויל דהנס סלדיק לריך לראות שני דברים. אחד שחסים נפשו מפוסרת ומנוקס מפון ומכל כרסור רע וכיוצא בזה שחסים מוכן לספראת קדושתו ית' עליו ובחוכו, ועוד לריך יותר מזה לפעול השלמת רלון אל לראות לכגביר קדושתו ית' בפולם ולפעול השופת ישראל וכסים ונפלאות, וזה אלס פסודי המשכן לשון פסודי סי ישרים פסודי המשכן לסיוח משכנו עליו, משכן הפדות פוי גס לסיוח משכנו עליו בדרך זה לפעול נסים ונפלאות לפובת ישראל, וזה פדות לספראת שכינס בחוכו שפונס לכל קראנו, אשר פוקד כו' פבדות סלוים, סס סדבוקים בסי, ביד אחמר, לשון אחמר פוי פיי'ד לימיד הגמרא, בן אהרן סכסן, פיי' שוסי' מחלמידיו של אהרן אוסב שלום ורודף שלום כו', כי סחלמידים נקראים בניס, וזה בן אהרן סכסן, ועוד ויל קרוב לוס דהנס יש שני מיני לדיקים אי' שסול בדביקותו ית' ומסגנתו רוממות אל ית' בל לפדות ולקוים סחורס, וכמו סלבות, וסקודס מתן סחורס וכמו סלית' בחובת סלבות, ויש פשוט שמקיים כל מס סכתוב בחורס, אך זה לריך לוסר שלא יפבור אפילו מטע מזפיר, אך סחובס מופיל, כי סנס איחל בסי' סלרי' זיל בל' שדוסו אחר כמס שנים על שלא זכר בחפילין בשעת אמירת ולא ניגע לריק, אמח ששמפתי בסי סרב סגלון פאר סגולס זיל אבי' ממדינת גיקלספורג סלמר לו זקן אחד טעס על דוקא בולס ניגע לריק, כי בזה מחקן פן קרי בזכרו בחפילין סס וסמר כי

ריק מרומז כן יוד על יוד של סקסר של יד, וקויף ורי"ס סול גימפי' סין, וכיל סלרבטס אוחיות מרומז בדי' של סקסר, ויש עוד כי איחל שדנו אה אי' על סגננס חול בזמנלו בסינת ולא דקדק, ואפסר לומר דוקא במו שסול לדיק במס שמקיים כל סכתוב משל"כ מי סכל פלמותו סול לפעול רלון אל ב"ס בלסכתו אוחו אפסר אין מדקדקין פמו כ"כ, כי אס ירלס סול לדקדק בדקדוקים כאלס יבלבל מדביקות סבורל ב"ס, ואיחל ואסכת כו' בכל נפסך אפילו סול כופל אה נפסך ופירשנו בסי גדול אי' אפילו סלסבס ניפל אה סנפס ממס, פיי' שלא יבפל מסדבקות בסיבל ססי"ס"ר מרלס לו חמל שיפלב, וכן סניל כיוצא בזה ויפיון בחובת סלבות ספרס מי שפובד מסכל סול מסדבקות מספי'ד רק מסכתוב וליווי, וסנס המקיים מס סכתוב נקל אלל גלום משל"כ מי שפובד פיי'ד אסכתו יתצרך שמיגי רלון אל ופובותיו ורוממותו ית' וחכמתו סלון לס שיפור וסול כלון נגדו אפילו כן גמל לו טובות בלי שיפור, זה סול ספל בפינו ומשיג ססול מקלר לפרופ מכתיבות וזה ויל אשרי חמימי דרך ססוליס בחורת סי, וסס חמימי דרך סלונס בעלי מומין, פיי' סלון לו גלום ססול בעל מוס כידום, וס ויל אלס פסודי סמשכן, סמלות של סדבוקים בו ית' וקדושתו שוכן בסי, וכן משכן הפדות פנין שני שמפסר קדושתו עליו פיי'ד שמקיים סחורס לבד לא מסכל סל, כי גס מי שפובד פיי'ד סכל לריך לקיים סחורס ובלבד שלא לבטלו מדבקות, כ גס א"ל פיי'ס סשיג כל סחורס לרלון אל, כיון שסול רולס לפסות רלון אל ית'

עד

זכרון

פקודי

זאת

יח' יעשה סחורה שהוא רלונו יח'. אך
לפעמים לריך לעבוד אם משיג שזה
סוא רלונו יח'. למשל באהבה כבודא
ז"ה מוכיח את הרשעים ולפעמים
מזיישם. ומי שרואה רק לקיים מה
שכתוב אינו עושה כן שלא להלבין פנים,
ומי שהוא חרד מאוד על כבוד שמו
באהבה על כל פשעים חכמה אהבה
ומוכיח ומזייש שלא ימרדו בהמלך זכי
כי אינו יכול לסבול, וכגם שהוא חופא
אינו חושש בהפוגש ר"ל. וכן כל כיוצא
בזה למשל עוד מי שהוא עובד מאוד
בדביקות גדול בפסוקי דזמרה ובסחלכות
גדול ופחדו כגדול אינו חושש אם יעבור
הזמן קריאה שמת בזה, משא"כ העושה

מה שכתוב ולא יעבור. ובאמת ככל יש
בחורה הקדושה. גם מדרגה השניה כן
בגמרא בפירוש ואפילו בחומש נמי
למדקדק. וזה י"ל אלה פקודי כו' כנ"ל.
אשר פוקד פ"פ משה. כי הכל פ"פ
משה פוקד כו'. וזה עבודה שלוים
הדבוקים ביד איחמר כנ"ל. ועוד י"ל
שכל נפעל פי"ד כלדיק כגורם המהקת
הדיכין מעל ישראל. וזה אי חמר כי
חמר מרומז בדין כידוע ופשוט לשון
חמרות פשן. וזה ביד אי חמר. אי לשון
אין בלשון גמרא פי' לא חמר שלא חסי'
שום דין על ישראל כלל ושיחיה בן
אחרן הכהן:

